

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

தேசியத் தர நிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்றுத் தர மதிப்பீட்டில் A+(CGPA: 3.64) தகுதியும்
மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் - பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல் தரப்
பல்கலைக்கழகம் மற்றும் தன்னாட்சித் தகுதியும் பெற்றது)

காரைக்குடி - 630003

முதுகலை முதலாமாண்டு இரண்டாம் பருவம்

பக்தி இலக்கியம்

முனைவர் சொ. அருணன்

உதவிப் பயிற்றுநர், தமிழ்த்துறை, அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி.

கூறு: 3	பொய்கையாழ்வார் – முதல் திருவந்தாதி – 'நின்று நிலம் அங்கை நீர் ஏற்று' என்று தொடங்கும் பாடலிலிருந்து 10 பாடல்கள் (21–30). பூதத்தாழ்வார் – இரண்டாம் திருவந்தாதி – 'தாம் உளரே தம் உள்ளம் உள் உளதே' என்று தொடங்கும் பாடலிலிருந்து 10 பாடல்கள் (21–30). பேயாழ்வார் – மூன்றாம் திருவந்தாதி – 'பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவர்' என்று தொடங்கும் பாடலிலிருந்து 10 பாடல்கள் (21–30). நம்மாழ்வார் – திருவாய்மொழி – முதற்பத்து – 'உயர்வு அற உயர்நலம்' என்று தொடங்கும் 11 பாடல்கள்.
கூறு: 4	குலசேகராழ்வார் – பெருமாள் திருமொழி – 'ஊனேறு செல்வத்து' என்று தொடங்கும் 11 பாடல்கள். பெரியாழ்வார் – திருமொழி – முதற்பத்து- முதல் திருமொழி – 'வண்ண மாடங்கள்' என்று தொடங்கும் 10 பாடல்கள். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் – திருமாலை – 'காவலிற் புலனை வைத்து' என்று தொடங்கும் 11 பாடல்கள். திருமங்கையாழ்வார் – பெரிய திருமொழி – முதற்பத்து – 'வாடினேன் வாடி' என்று தொடங்கும் 10 பாடல்கள்.
கூறு: 5	காரைக்காலம்மையார் – திருவிரட்டை மணிமாலை – 20 பாடல்கள். ஆண்டாள் – நாச்சியார் திருமொழி – 'வாரணமாயிரம்' என்று தொடங்கும் 11 பாடல்கள் – 'கருப்பூரம் நாறுமோ' என்று தொடங்கும் 10 பாடல்கள்.

பொய்கையாழ்வார்

வைணவ நெறியைப் பின்பற்றிப் பக்தியில் சிறந்து விளங்கிய பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் முதலாழ்வார் பொய்கையாழ்வார் ஆவார். காஞ்சிபுரத்தில் ஐப்பசி மாதம் திருவோணம் நட்சத்திரத்தில் திருவெஃகா எனும் பகுதியில்லுள்ள சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாள் கோவிலில் உள்ள பொய்கையில் பிறந்தவர்.

பொய்கையாழ்வார்

இவரால் அந்தாதியாகப் பாடப்பட்ட நூறு பாடல்களும் முதல் திருவந்தாதி எனப்படுகின்றது. முதன்முதலில் விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களையும் பாடியவர். சில ஆழ்வார்கள் திருமாலின் கையில் உள்ள ஆறு ஆயுதங்களில் ஒன்றின் அம்சமாகப் பிறந்தவர் கள் என்பது வைணவ கொள்கை. இதன்படி பொய்கையாழ்வார் பாஞ்சஜன்யம் எனப்படும் புனித சங்கின் அம்சம் ஆவார்.

பொய்கையாழ்வார்

இவர் பேயாழ்வார், பூதத்தாழ்வார் எனும் ஆழ்வார்களுடன் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்தவராவார். இவர்கள் மூவரும் ஞான, பக்தி, வைராக்கியங்கள் மிக்க துறவறம் பூண்டு, ஆண்டவனின் நினைவிலேயே உருகி உள்ளம் கனியப் பாடியவர்கள். உண்டியே உடையே என உகந்தோடும் மக்களோடு கலவாமல் ஒரு நாள் இருந்த இடத்தில் ஒரு நாள் இராமல் ஒருவரை ஒருவர் அறியாமல் தனித்தனியே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பொய்கையாழ்வார்

இறைவன், இவர்களால் உலகை உய்விக்க கருதித் திருக்கோவலூரில், ஒரு வீட்டின் இடைகழியில் மழை பெய்யும் ஒரு நாள் இரவில் ஒருங்கிணைத்தான். எவ்வாறெனில், தனித்தனியாகத் தலயாத்திரை மேற்கொண்ட மூன்று ஆழ்வார்களும் திருக்கோவலூரில் ஒரே சமயத்தில் நுழைய பெருமழை உண்டானது. மழைக்கு ஒதுங்கும் பொருட்டு ஒரு குடிசையை நெருங்க அவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் அமரலாம், மூவர் நிற்கலாம் எனும் அளவில் இருக்க இம்மூவரும் அங்குச் சிறிது நின்றுகொண்டிருக்க நான்காமவராக இருந்து இருளில் நெருக்கத்தை உண்டுபண்ணினான் இறைவன்.

பொய்கையாழ்வார்

நெருக்கத்தின் காரணத்தை அறிய வேறு விளக்கின்மையால், பொய்கையார் பூமியாகிற தகழியில்(அகல்) கடல்நீரை நெய்யாகக் கொண்டு சூரியனை விளக்காக ஏற்றினார். பூதத்தார் அன்பாகிய தகழியில்(அகல்) ஆர்வத்தை நெய்யாகக் கொண்டு சிந்தையாகிய திரியில் ஞானவிளக்கை ஏற்றினார். இவ்விரண்டின் ஒளியால் இருள் அகல, நெருக்கத்திற்குக் காரணமான இறைப்பொருளைக் கண்டார்.

பொய்கையாழ்வார்

பின் மூவரும் அப்பொருளின் சொரூபத்தை அறிந்து அனுபவித்து ஆனந்தம் எய்தினர்.இவ்வரலாற்றின் உட்பொருள் யாதெனில் பொய்கையாரின் செயல் புற இருள் நீக்கியது, பூதத்தார் செயல் அக இருளை நீக்கியது. அக இருள், புற இருள் இவ்விரண்டும் நீங்கினால் பரமனைக் காணலாம். ஆக முதல் இரண்டு ஆழ்வார்கள் செயல்கள் அக, புற இருள் நீக்க பேயாழ்வார் இறைவனின் வடிவழகை அன்பெனும் வெளிச்சத்தில் கண்டார் என்பதாம்.

பொய்கையாழ்வார்

அவ்வானந்தம் உள்ளடங்காமல் மேலே வழிந்து செய்யுள் வடிவமாக வெளி வரலாயிற்று. அச்செய்யுள் தொகுதியே முறையே முதல் திருவந்தாதி (பொய்கையாருடையது), இரண்டாம் திருவந்தாதி (பூதத்தாருடையது), மூன்றாம் திருவந்தாதி (பேயாருடையது) எனப்பெயர் பெற்றன. இறைவனின் நாடகம் உண்மையில் நடந்தது என்று இந்து சமயத்தார் நம்புவதற்கு இம்மூன்று திருவந்தாதிகளிலுள்ள பாடல்களே முக்கிய சான்றுகளாகின்றன.

முதல் திருவந்தாதி

நின்று நிலம் அங்கை நீர் ஏற்று மூவடியால்

சென்று திசை அளந்த செங்கண் மாற்கு என்றும்

படை ஆழி புள் ஊர்தி பாம்பு-அணையான் பாதம்

அடை ஆழி நெஞ்சே அறி (21) 2101

பதவுரை:—நின்று—(மாவலியினருகில்) நின்று, **நிலம்**—பூமியை, **அம் கை**—அழகிய கையினால், **நீர் ஏற்று**—தானம் வாங்கி, **மூ அடியால்**—மூன்று அடிகளாலே, **சென்று திசை அளந்த**—நடந்தபடி சென்று திக்குகளையெல்லாம் அளந்து கொண்ட, **செம் கண் மாற்கு**—சிவந்த கண்களையுடைய ஸர்வாதிகனுக்கு, **என்றும்**—எக்காலத்திலும், **படை**—ஆயுதம், **ஆழி**—சக்கரம்; **புள்**—கருடாழ்வான், **ஊர்தி**—வாஹனம்; **ஆழி நெஞ்சே**—கம்பீரமான மனமே! **அறி**—(இதைக்) கேட்பாயாக:—. **பாம்பு அணையான்**—திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய எம்பிரானுடைய, **பாதம்**—திருவடிகளை, **அடை**—அடைந்திடுவாயாக.

முதல் திருவந்தாதி

அறியும் உலகு எல்லாம் யானேயும் அல்லேன்-

பொறி கொள் சிறை உவணம் ஊர்ந்தாய் வெறி கமழும்

காம்பு ஏய் மென்தோளி கடை வெண்ணெய் உண்டாயைத்

தாம்பே கொண்டு ஆர்த்த தழும்பு (22) 2102

பதவுரை:— பொறி கொள் சிறை — பல வர்ணங்களை யுடைய சிறகுகளைக் கொண்ட, **உவணம்**—கருடாழ்வானை. **ஊர்ந்தாய்**—ஏறி நடத்துமவனாய், **வெறி கமழும்** — மணம் வீசப்பெற்றவளும், **காம்பு ஏய் மென் தோளி** மூங்கிலை ஒத்த மெல்லிய தோளை உடையவளுமான யசோதைப் பிராட்டி யினால், **கடை வெண்ணெய்**—கடையப்பட்ட வெண்ணெயை, **உண்டாயை**—அமுது செய்தவனை உன்னை, **தாம்பே கொண்டு**—ஒரு சிறு கயிற்றையே கொண்டு, **ஆர்த்த**— கட்டினதாலுண்டான, **தழும்பு** — தழும்பை, **யானேயும் அல்லேன்**-நான் ஒருவனே அறிபவனல்லேன்; **உலகெல்லாம் அறியும்**—உலகத்திலுள்ளவர்களெல்லாரும் அறிவார்கள்.

முதல் திருவந்தாதி

தழும்பு இருந்த சார்ங்க நாண் தோய்ந்தவாம் அங்கை

தழும்பு இருந்த தாள் சகடம் சாடி தழும்பு இருந்த-

பூங்கோதையாள் வெருவ பொன் பெயரோன் மார்பு இடந்த

வீங்கு ஓத வண்ணர் விரல் (23) 2103

பதவுரை:— அம் கை—அழகிய கைகளில், **சார்ங்க நாண்**—சார்ங்கவில்லின் நாணி, **தோய்ந்த**—படிந்ததினாலேற்பட்ட, **தழும்பு**—தழும்பானது. **இருந்த ஆம்**—இருக்கின்றனவாம்; **தாள்**—திருவடிகளில், **சகடம் சாடி**—சகடாஸுரனை உதைத்ததினாலுண்டான, **தழும்பு இருந்த**—அடையாளம் இருக்கின்றது; **பூம் கோதையாள்**—அழகிய மயிர்முடியையுடைய பிராட்டி, **வெருவ** — (உலகுக்கு என் வருமோ என்று) அஞ்சும்படியாக, **பொன் பெயரோன்**—ஹிரண்யன் என்ற பெயரையுடைய அஸுரனுடைய, **மார்பு இடந்த**—மார்பைப் பிளந்த, **வீங்கு ஓத வண்ணர்**—பெருகும் அலைகளையுடைய கடலைப்போன்ற திருநிறத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய, **விரல்**—திருவிரல்களிலே, **தழும்பு இருந்த** — தழும்புகள் இருக்கின்றன.

முதல் திருவந்தாதி

விரலோடு வாய் தோய்ந்த வெண்ணெய் கண்டு ஆய்ச்சி

உரலோடு உறப் பிணித்த நான்று குரல் ஓவாது

ஏங்கி நினைந்து அயலார் காண இருந்திலையே?

ஓங்கு ஓத வண்ணா உரை (24) 2104

பதவுரை:—விரலொடு வாய் தோய்ந்த—உன்னுடைய விரல்களிலும் வாயிலும் படிந்திருந்த, **வெண்ணெய்**—வெண்ணெயை. **ஆய்ச்சி**—யசோதைப்பிராட்டி. **கண்டு**—பார்த்து, **உரலோடு**—உரலுடன், **உறப் பிணித்த நான்று**—நன்றாகக் கட்டி வைத்தபோது, **குரல் ஓவாது**—அழுகுரல் நீங்காமல், **ஏங்கி**—ஏங்கிக்கொண்டு, **நினைந்து**-(அப்போதும்) வெண்ணெய் திருடுவதை நினைத்துக்கொண்டு. **அயலார்**—மற்றவர்களெல்லாரும், **காண**—வேடிக்கை பார்க்கும்படி, **இருந்திலையே**—இருக்கவில்லையா? **ஓங்கு ஓத வண்ணா**—கிளர்ந்தெழுந்த அலைகளையுடைய கடல்போன்ற திருமேனியை உடையவனே! **உரை**-நீயே உண்மையைச் சொல்.

முதல் திருவந்தாதி

உரை மேற்கொண்டு என் உள்ளம் ஓவாது எப்போதும்
வரைமேல் மரகதமே போலத் திரைமேல்
கிடந்தானை கீண்டானை கேழலாய்ப் பூமி
இடந்தானை ஏத்தி எழும் (25) 2105

பதவுரை:—வரைமேல்-மலையின்மேலே, **மரதகமே போல**-மரதகமணி பதிந்திருப்பது போல, **திரை மேல்**—பாற்கடலின் மேலே, **கிடந்தானை**—பள்ளிகொண்டவனாய், **கேழலாய்**—வராஹரூபியாய், **பூமி**—உலகத்தை, **கீண்டானை**— (அண்ட பித்தியில் நின்றும்) ஒட்டு விடுவித்து, **இடந்தானை**—எடுத்தவனை எம்பிரானை, **என் உள்ளம்**—என்மனமானது, **ஓவாது**-இடைவிடாமல், **எப்போதும்**—எல்லாக் காலத்திலும், **உரை மேற்கொண்டு**—உரைப்பதில் ஈடுபட்டு, **ஏத்தி**-(அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப்) புகழ்ந்து, **எழும்**-உய்ந்துபோகும்.

முதல் திருவந்தாதி

எழுவார் விடைகொள்வார் ஈன் துழாயானை

வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்

வினைச் சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே - வானோர்

மனச் சுடரைத் தூண்டும் மலை (26) 2106

பதவுரை:—எழுவார்—(செல்வத்தைப் பெற்று) அகலுமவர்களான ஐச்வர்யார்த்திகளும். **விடை கொள்வார்**—(எம்பெருமானைவிட்டு நித்யமாகப்) பிரிந்துபோகும் கைவல்யார்த்திகளும். **ஈன் துழாயானை** — இனிய துழாய்மாலையையுடைய எம்பெருமானை. **வழுவா வகை நினைந்து**—பிரியாமலிருக்கவேண்டுமென நினைத்து; **வைகல்**—தினந்தோறும். **தொழுவார்**—வணங்குமவர்களான பகவத் ப்ராப்திகாமர்களுமாகிய இம்மூவருடைய. **வினைச் சுடரை**—(அவரவர்களுடைய ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியான) பாபத்தீயை. **நந்துவிக்கும்**—அவிக்கும். **வேங்கடமே**—திருவேங்கடமலையே; **வானோர்**—நித்யஸூரிகளுடைய. **மனச் சுடரை**—திருவுள்ளமாகிற விளக்கை, **தூண்டும் மலை**—தூண்டுகின்ற மலையாகும்.

முதல் திருவந்தாதி

மலையால் குடை கவித்து மா வாய் பிளந்து

சிலையால் மராமரம் ஏழ் செற்று கொலை யானைப்

போர்க் கோடு ஒசித்தனவும் பூங் குருந்தம் சாய்த்தனவும்-

கார்க் கோடு பற்றியான் கை (27) 2107

பதவுரை:—**மலையால்**— கோவர்த்தனகிரியைக்கொண்டு, **குடை கவித்து**—குடையாகக் கவித்தும், **மா வாய் பிளந்து**—குதிரையாய் வந்த கேசி என்னும் அஸுரனின் வாயைப் பிளந்தும், **சிலையால்**—வில்லாலே, **மராமரம் ஏழ் செற்று**—ஏழு மராமரங்களையும் துளைத்தும், **கொலை யானை**—கொல்லுவதற்காக நிறுத்தின யானையின், **போர் கோடு ஒசித்தனவும்**—சண்டை செய்யும் தந்தங்களை ஒடித்தவையும், **பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்**—பூத்த குருந்தமரத்தைத் தள்ளினவையும், **கார் கோடு**—மேகம்போல் முழங்கும் சங்கத்தை, **பற்றியான்**—பிடித்தவனுடைய, **கை**—திருக்கைகளேயாகும்.

முதல் திருவந்தாதி

கைய வலம்புரியும் நேமியும் கார் வண்ணத்து

ஐய மலர்மகள் நின் ஆகத்தாள் செய்ய

மறையான் நின் உந்தியான் மா மதிள் மூன்று எய்த

இறையான் நின் ஆகத்து இறை (28) 2108

பதவுரை:—கார்—மேகம் போன்ற, **வண்ணத்து**—திருநிறத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடைய, **ஐய**—எம்பிரானே! **வலம்புரியும்**—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும், **நேமியும்**—திருவாழியாழ்வானும், **கைய**—கையிலிருக்கின்றன; **மலர் மகள்**—பூவில் அவதரித்த பெரிய பிராட்டியார், **நின்**—உன்னுடைய, **ஆகத்தாள்**—திருமார்பில் இருக்கிறாள்; **செய்ய மறையான்**–உன்னைக் காட்டுகையாகிற செம்மையையுடைய வேதத்தை ஓதும் நான்முகன், **நின்**—உன்னுடைய, **உந்தியான்**—திருநாபியிலே பிறந்தவன்; **மா மதிள்**–பெரிய மதிள்களை உடைய, **மூன்று**—முப்புரங்களையும், **எய்த**—அம்பெய்து அழித்தவனாய், **இறையான்**–தன்னை ஈச்வரனாக அபிமானித்திருக்கும் ருத்ரன், **நின் ஆகத்து**—உன்னுடைய திருமேனியில், **இறை**—ஒரு மூலையைப் பற்றிக் கிடக்கிறவன்.

முதல் திருவந்தாதி

இறையும் நிலனும் இரு விசும்பும் காற்றும்

அறை புனலும் செந்தீயும் ஆவான் பிறை மருப்பின்

பைங்கண் மால் யானை படு துயரம் காத்து அளித்த

செங்கண் மால் கண்டாய் தெளி (29) 2109

பதவுரை:—இறையும்—*பரமபதநாதனாகவும்,* **நிலனும்**—*பூமியும்,* **இரு விசும்பும்**—*பரந்த ஆகாசமும்,* **காற்றும்**—*வாயுவும்,* **அறைபுனலும்**-*சப்தியாநிற்கும் ஜலமும்,* **செந்தீயும்**-*சிவந்த அக்னியுமாகவும்,* **ஆவான்**—*ஆகின்றவன்,* **பிறை மருப்பில்**—*இளஞ்சந்திரன் போன்ற தந்தத்தையும்,* **பைம் கண்**—*அழகிய கண்களையுமுடையதான,* **மால் யானை**—*பெருத்த யானையுடைய,* **படு துயரம்**—*பெரும் துயரத்தை,* **காத்து**—*போக்கி,* **அளித்த**—*ரக்ஷித்த,* **செம் கண்மால் கண்டாய்**—*செந்தாமரைக்கண்ணான பரமபுருஷன்கிடாய்;* **தெளி**—*(மனமே!) இதை நன்றாக அறி.*

முதல் திருவந்தாதி

தெளிது ஆக உள்ளத்தைச் செந்நிறீஇ ஞானத்து

எளிது ஆக நன்கு உணர்வார் சிந்தை எளிது ஆகத்

தாய் நாடு கன்றே போல் தண் துழாயான் அடிக்கே

போய் நாடிக்கொள்ளும்-புரிந்து (30) 2110

பதவுரை :— தெளிதாக—கலக்கம் நீங்கும்படியாக, உள்ளத்தை—மனஸ்ஸை, செம் நிறீஇ—நன்கு நிறுத்தி, ஞானத்து—ஞானத்தாலே, எளிதாக—ஸுலபமாக, நன்கு உணர்வார்—நன்றாக அறிபவர்களுடைய, சிந்தை—மநஸ்ஸானது, எளிதாக ஸுலபமாக, தாய்நாடு—(பசுக்கூட்டத்தின் இடையே உள்ள தன்) தாயை அடைகிற, கன்றே போல்—கன்றுக்குட்டியைப் போல், தண் துழாயான் அடிக்கே—குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளையே, புரிந்து—விரும்பி, போய்— அடைந்து, நாடிக் கொள்ளும்—சேர்ந்து கொள்ளும்.

பூதத்தாழ்வார்

வைணவ நெறியைப் பின்பற்றிப் பக்தியில் சிறந்து விளங்கிய பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் இரண்டாவது ஆழ்வார் பூதத்தாழ்வார் ஆவார். மாமல்லபுரத்தில் பிறந்த இவர் வைணவ நூல்களின் தொகுப்பான நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் உள்ள இரண்டாம் திருவந்தாதியைப் பாடியுள்ளார். இது நூறு வெண்பாக்களால் ஆனது.

பூதத்தாழ்வார்

திருமாலின் கையில் உள்ள ஐந்து ஆயுதங்களில் ஒன்றான கௌமோதகி என்னும் பெயருடைய கதாயுதத்தின் அம்சமாக இவர் பிறந்தார் என வைணவம் நம்புகின்றது. திருமாலின் மீது இவர் கொண்ட பக்தியைக் காட்டும் இவரது பாடல்களிலே இவருடைய தமிழ்ப் பற்றும் புலப்படுகின்றது.

பூதத்தாழ்வார்

பக்திப் பெருக்கினால் பாடிய அச்செய்யுள் தொகுதியே முறையே முதல் திருவந்தாதி (பொய்கையாருடையது), இரண்டாம் திருவந்தாதி (பூதத்தாருடையது), மூன்றாம் திருவந்தாதி (பேயாருடையது) எனப்பெயர் பெற்றன. இறைவனின் நாடகம் உண்மையில் நடந்தது என்று நம்புவதற்கு இம்மூன்று திருவந்தாதிகளிலுள்ள பாடல்களே முக்கிய சான்றுகளாகின்றன.

இரண்டாம் திருவந்தாதி

2202 தாமுளரே தம்முள்ளம் உள்ளுளதே, தாமரையின்

பூவுளதே யேத்தும் பொழுதுண்டே, - வாமன்

திருமருவு தாள்மரூவு சென்னியரே, செவ்வே

அருநரகம் சேர்வ தரிது. 21

- திரு மருவுதாள் - அழகிய திருவடிகளை
- மருவு - பணிவதற்குப் பொருத்தமான
- சென்னியரே - தலையையுடையவர்களாக இருக்கின்றார்களே;
- செவ்வே - நேராக
- அருநரகம் - கொடிய நரகத்தை

இரண்டாம் திருவந்தாதி

2203 அரிய தெளிதாகும் ஆற்றலால் மாற்றி,

பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால், - கரியதோர்

வெண்கோட்டு மால்யானை வென்றுமுடித் தன்றே,

தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து? 22

- பெருக முயல்வாரை - மிகவும் உத்ஸாஹங் கொண்டிருக்கின்ற மஹாபுருஷனான எம்பெருமானை
- பெற்றால் - கிடைக்கப்பெற்றால்
- அரியது - செய்வதற்கு அருமையான செயலும்
- மால் - பெரிய
- கரியது ஓர் யானை - கருநிறமுள்ள கஜேந்திராழ்வான்

இரண்டாம் திருவந்தாதி

2204 தாழ்ந்துவரங் கொண்டு தக்க வகைகளால்

வாழ்ந்து கழிவாரை வாழ்விக்கும், - தாழ்ந்த

விளங்கனிக்குக் கன்றெறிந்து வேற்றுருவாய், ஞாலம்

அளந்தடிக்கீழ்க் கொண்ட அவன். 23

- தாழ்ந்த - (பழத்தின் கனத்தினால் கிளைகள்) தாழ்ந்து கிடந்த
- விளா - விளாமரத்தினுடைய
- கனிக்கு - பழங்களை உதிர்ப்பதற்காக
- கன்று - கன்றை (எறிகோலாகக் கொண்டு) வீசியெறிந்தவனாயும்
- வேறு உரு ஆய் -(திருமாலான தன்னுடைய வடிவத்தை விட்டு யாசகனான வாமன மூர்த்தி வடிவமாய்

இரண்டாம் திருவந்தாதி

2205 அவன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே.ஆரருளும் கேடும்,

அவன்கண்டா யைம்புலனாய் நின்றான், - அவன்கண்டாய்

காற்றுத்தீ நீர்வான் கருவரைமண் காரோத,

சீற்றத்தீ யாவானும் சென்று. 24

- நல்நெஞ்சே - நல்ல மனமே!
- ஆர் அருளும் - பரிபூர்ணக்ருபையாலே உண்டாகக்கூடிய மோக்ஷமும்
- கேடும் - நிக்ரஹத்தால் வரக்கூடியதான ஸம்ஸாரமும்
- கருவரை - கறுத்த மலைகளும்
- (அவன் கண்டாய்) - அவனேயாம்;

இரண்டாம் திருவந்தாதி

2206 சென்ற திலங்கைமேல் செவ்வேதன் சீற்றத்தால்,

கொன்ற திராவணனைக் கூறுங்கால், - நின்றதுவும்

வேயோங்கு தண்சாரல் வேங்கடமே, விண்ணவர்தம்

வாயோங்கு தொல்புகழான் வந்து. 25

- விண்ணவர் தம்வாய் - தேவர்களின் வாயினால்
- ஓங்குதொல் புகழான் - உயர்வாகக் கூறப்படுகின்ற பழமையான புகழையுடைய எம்பெருமான்
- செவ்வே - நேராக
- சென்றது - சீறிச்சென்றது
- இலங்கை மேல் - லங்காபுரியின் மேலாகும்;

இரண்டாம் திருவந்தாதி

2207 வந்தித் தவனை வழிநின்ற ஐம்பூதம்

ஐந்தும் அகத்தடக்கி யார்வமாய், - உந்திப்

படியமரர் வேலையான் பண்டமரர்க் கீந்த,

படியமரர் வாழும் பதி. 26

- படி அமரர் - நிலத்தேவரான பிராமணர்கள்
- வாழும் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
- பதி - திருப்பதியாகிய திருமலையென்பது,
- வழிநின்ற - (எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்பதற்குத் தடங்கலாய்) குறுக்கே நிற்பனவான
- ஐம்பூதம் ஐந்தும் - பஞ்சபூதங்களையும் பஞ்சேந்திரியங்களையும்

இரண்டாம் திருவந்தாதி

2208 பதியமைந்து நாடிப் பருத்தெழுந்த சிந்தை,
மதியுரிஞ்சி வான்முகடு நோக்கி - கதிமிகுத்தங்
கோல்தேடி யாடும் கொழுந்ததே போன்றதே,
மால்தேடி யோடும் மனம். 27

- பதி - திருமலைத் திருப்பதியிலே
- அமைந்து - வேரூன்றி நின்று
- நாடி - எங்கேயென்று தேடிக்கொண்டு
- பருத்து எழுந்த சிந்தை - மிகவும் வளர்ந்து மேற்கிளர்ந்த மனோரதத்தையுடையதாய்
- மதி உரிஞ்சி - சந்திரபதத்தையும் உராய்ந்து கொண்டு

இரண்டாம் திருவந்தாதி

2209 மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான் மாகடலான், மற்றும்

நினைப்பரிய நீளரங்கத் துள்ளான், - எனைப்பலரும்

தேவாதி தேவ னெனப்படுவான், முன்னொருநாள்

மாவாய் பிளந்த மகன். 28

- எனை பலரும் - கணக்கில்லாத வைதிக புருஷர் யாவராலும்
- தேவாதி தேவன் எனப்படுவான் - தேவர்கட்கும் தேவவென்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படா நிற்பவனும்
- மாகடலான் - பரந்த திருப்பாற் கடலிலே பள்ளி கொண்டிருப்பவனும்
- முன் ஒரு நாள் - முன்பொருகாலத்தில்

இரண்டாம் திருவந்தாதி

2210 மகனாகக் கொண்டெடுத்தாள் மாண்பாய கொங்கை,

அகனார வுண்பனென் றுண்டு, - மகனைத்தாய்

தேறாத வண்ணம் திருத்தினாய், தென்னிலங்கை

நீறாக எய்தழித்தாய் நீ. 29

- தென் இலங்கை - அழகிய லங்காபுரி
- நீறு ஆக - நீறாகியொழியும்படி
- எய்து - அம்புகளைச் செலுத்தி
- அழித்தாய் - முடித்தவனே!

இரண்டாம் திருவந்தாதி

2211 நீயன் றுலகளந்தாய் நீண்ட திருமாலே,

நீயன் றுலகிடந்தா யென்பரால், - நீயன்று

காரோதம் முன்கடைந்து பின்னடைத்தாய் மாகடலை,

பேரோத மேனிப் பிரான். 30

- பேர் ஓதம் மேனி பிரான் - பெரிய கடல் போன்ற திருமேனியையுடைய பெருமானே!
- நீண்ட திருமாலே - எண்ணுதற்கு அரிய பெருமை படைத்த திருமாலே
- நீ - இப்படிப்பட்ட நீ
- அன்று - முன்பொருகால்
- உலகு - உலகங்களை

பூதத்தாழ்வார்

வைணவ நெறியைப் பின்பற்றிப் பக்தியில் சிறந்து விளங்கிய பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் பேயாழ்வார் ஒருவர், முதல் ஆழ்வார்கள் எனப்படும் மூன்று ஆழ்வார்களுள் ஒருவர். திருமயிலை என வழங்கிய மயிலாப்பூரைச் சேர்ந்தவர். நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் எனப்படும் வைணவ நூல்களின் தொகுப்பில் உள்ள மூன்றாம் திருவந்தாதியைப் பாடியவர் இவராவார், இது நூறு வெண்பாக்களைக் கொண்டது.

பூதத்தாழ்வார்

பேயாழ்வார் நந்தகம் எனப்படும் வாளின் அம்சம் கொண்டவர். இந்து சமயத்தின் பிரிவுகளான சைவம், வைணவம் என்பவற்றுக் கிடையே போட்டி நிலவிய கால கட்டத்தில், இவ்விரு சமயப் பிரிவுகளிடையே ஒற்றுமை காண விழைந்தவர் பேயாழ்வார் எனக் கருதப்படுகிறார். இவர் பாடிய பாசுரங்களிலே இதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாசுரம்:

பூதத்தாழ்வார்

தாழ் சடையும் நீள் முடியும்

ஒண் மழுவும் சக்கரமும்,

சூழ் அரவும் பொன் நாணும்

தோன்றுமால் --சூழும்

திரண்டு அருவி பாயும்

திருமலைமேல் எந்தைக்கு,

இரண்டு உருவும் ஒன்றாய் இசைந்து.

மூன்றாம் திருவந்தாதி

பேசுவார்⁎ எவ்வளவு பேசுவர்,⁎ அவ்வளவே

வாச மலர்த்துழாய் மாலையான்,⁎ - தேசுஉடைய

சக்கரத்தான்⁎ சங்கினான் சார்ங்கத்தான்,⁎ பொங்குஅரவ

வக்கரனைக் கொன்றான் வடிவு. 1

மூன்றாம் திருவந்தாதி

தேச உடைய சக்கரத்தான் - தேஜ்ஸ்ஸையுடைய திருவாழியை ஏந்தினவனும்

சங்கினான் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடையவனும்

சார்ங்கத்தான் - சார்ங்கவில்லையுடையவனும்

பேசுவர் - பேசுகின்றார்களோ

அவ்வளவே - அவ்வளவேயாம்.

மூன்றாம் திருவந்தாதி

வடிவுஆர் முடிகோட்டி* வானவர்கள்,* நாளும்

கடிஆர் மலர்தூவி* காணும் - படியானை,*

செம்மையால் உள்உருகி* செவ்வனே நெஞ்சமே,*

மெய்ம்மையே காண விரும்பு. 2

மூன்றாம் திருவந்தாதி

வானவர்கள் - நித்யஸூரிகள்

வடிவு ஆர் - அழகு பொருந்திய

முடி - கிரீடங்களை

கோட்டி - தாழ்த்தி

கடி ஆர் மலர் - மணம் பொருந்திய புஷ்பங்களை

மூன்றாம் திருவந்தாதி

விரும்பி விண் மண்அளந்த* அஞ்சிறைய வண்டுஆர்*

சுரும்பு தொளையில் சென்றுஊத,* அரும்பும்

புனந்துழாய் மாலையான்* பொன்அம் கழற்கே,*

மனம்துழாய் மாலாய் வரும். 3

மூன்றாம் திருவந்தாதி

வண்தார் - அழகிய மாலையிலே

அம் சிறைய சுரும்பு - அழகிய சிறகுகளையுடைய வண்டுகள்

துளையில் சென்று ஊத - ரஸநாடியிலே படிந்துஊத (அதனால்)

அரும்பும் - அரும்புகள் உண்டாகப்பெற்ற

புனம் துழாய் மாலையான் - நல்ல திருத்துழாய் மாலையை அணிந்தவனான எம்பெருமானுடைய

மூன்றாம் திருவந்தாதி

வருங்கால் இருநிலனும்* மால்விசும்பும் காற்றும்,*

நெருங்கு தீ* நீர்உருவும் ஆனான்,* - பொருந்தும்

சுடர்ஆழி ஒன்றுஉடையான்* சூழ்கழலே,* நாளும்

தொடர்ஆழி* நெஞ்சே! தொழுது. 4

மூன்றாம் திருவந்தாதி

ஆழி நெஞ்சே - கம்பீரமான மனமே!

இரு நிலனும் - விசாலமான பூமியும்

மால் விசும்பும் - அளவிறந்த ஆகாசமும்

காற்றும் - வாயுவும்

நெருங்கு தீ - செறிந்த தேஜஸ்ஸூம்

மூன்றாம் திருவந்தாதி

தொழுதால் பழுதுஉண்டே* தூநீர் உலகம்,*

முழுதுஉண்டு மொய்குழலாள் ஆய்ச்சி,* - விழுதுஉண்ட-

வாயானை* மால்விடைஏழ் செற்றானை,* வானவர்க்கும்

சேயானை* நெஞ்சே! சிறந்து? 5

மூன்றாம் திருவந்தாதி

முழுது - முழுவதும்

உண்டு - திருவயிற்றிலே வைத்தவனாயும்

மொய் குழலாள் ஆய்ச்சி - அழகிய கூந்தலையுடையளான யசோதையினுடைய

விழுது - வெண்ணெயை

உண்ட வாயானை - அமுதுசெய்த வாயையுடையவனாயும்

மூன்றாம் திருவந்தாதி

சிறந்த என் சிந்தையும் செங்கண் அரவும்,*

நிறைந்தசீர் நீள்கச்சி உள்ளும்,* - உறைந்ததுவும்,

வேங்கடமும் வெஃகாவும்* வேளுக்கைப் பாடியுமே*

தாம்கடவார் தண் துழாயார். 6

மூன்றாம் திருவந்தாதி

நீள் - பெரிய

கச்சியுள்ளும் - கச்சித்திருப்பதியும்

வேங்கடமும் - திருமலையும்

வெஃகாவும் - திருவெஃகாவும்

வேளுக்கைப் பாடியுமே - திருவேளுக்கைத் திருப்பதியுமாம்.

மூன்றாம் திருவந்தாதி

ஆரே துயர் உழந்தார்* துன்புஉற்றார் ஆண்டையார்,*

காரே மலிந்த கருங்கடலை,* நேரே

கடைந்தானை* காரணனை, நீர்அணைமேல்* பள்ளி

அடைந்தானை நாளும் அடைந்து? 7

மூன்றாம் திருவந்தாதி

கார் மலிந்த கரு கடலே - மேகங்கள் நிறைந்த பெரிய கடலை

நேரே கடைந்தானை - தானே முன்னின்று கடைந்தவனும்

நாரணனை - ஸகல ஜகத்காரண பூதனும்

துன்பு உற்றார் ஆர் - துக்கங்களை அனுபவித்தவர்கள் யார்? (ஒருவருமில்லை) (அப்படிப்பட்டவர்கள்)

ஆண்டையார் - எங்கிருக்கிறார்கள்? (எங்குமில்லை)

மூன்றாம் திருவந்தாதி

அடைந்தது அரவுஅணைமேல்* ஐவர்க்குஆய் அன்று

மிடைந்தது* பாரத வெம்போர்,* - உடைந்ததுவும்

ஆய்ச்சிபால் மத்துக்கே* அம்மனே, வாள்எயிற்றுப்*

பேய்ச்சிபால் உண்ட பிரான் 8

மூன்றாம் திருவந்தாதி

பேய்ச்சி - பூதனையினுடைய

ஐவர்க்கு ஆய் - பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக

உண்ட - உண்டு அவளை முடித்தவனான

பிரான் - ஸ்வாமியானவன்

அடைந்தது - பள்ளிக்கொண்டது

மூன்றாம் திருவந்தாதி

பேய்ச்சிபால் உண்ட* பெருமானைப் பேர்ந்துஎடுத்து,*

ஆய்ச்சி முலைகொடுத்தாள் அஞ்சாதே,* வாய்த்த

இருள்ஆர் திருமேனி* இன்பவளச் செவ்வாய்த்,*

தெருளா மொழியானைச் சேர்ந்து. ௯

மூன்றாம் திருவந்தாதி

சேர்ந்து - கிட்டி

ஆய்ச்சி - யசோதையானவள்

பேர்ந்து எடுத்து - வாரியெடுத்தணைத்து கொண்டு

அஞ்சாதே - சிறிதும் பயப்படாமல்

முலை கொடுத்தாள் - தன் முலையை உண்ணக் கொடுத்தாள்.

மூன்றாம் திருவந்தாதி

சேர்ந்த திருமால்* கடல்குடந்தை வேங்கடம்*

நேர்ந்தஎன் சிந்தை நிறைவிசும்பு,* - வாய்ந்த

மறைபாடகம் அனந்தன்* வண்துழாய்க் கண்ணி,*

இறைபாடி ஆய இவை. 10

மூன்றாம் திருவந்தாதி

குடந்தை - திருக்குடந்தை யென்ன

வேங்கடம் - திருமலையென்ன

நேர்ந்த என் சிந்தை - நேர்பட்ட எனது ஹ்ருதயமென்ன

நிறை விசும்பும் - பரம்பின பரமபதமென்ன

வாய்ந்த மறை - அமைந்த வேதமென்ன

நம்மாழ்வார்

நம்மாழ்வார் எனப்படும் மாறன் சடகோபன் தமிழ்நாட்டில், தூத்துக்குடி மாவட்டம் ஆழ்வார் திருநகரியில் பிறந்தார்.[1][2] இவர் வைணவ நெறியைப் பின்பற்றிப் பக்தியில் சிறந்து விளங்கிய பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஒருவர். நான்கு வேதங்களையே தீந்தமிழில் பாடியதால் "வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்" என்றே புகழ்ப்படுகிறார். கம்பர் இயற்றிய "சடகோபர் அந்தாதி" எனும் நூலின் தலைவனும் இச்சடகோபனே ஆவார்.

நம்மாழ்வார்

திருநெல்வேலி சீமையில் தாமிரபரணி கரையிலுள்ள திருக்குருகூர் என்னும் ஊரில் பொற்காரியார் மற்றும் சேர நாட்டு திருவெண்பரிசாரத்தை ஆண்ட மன்னனின் மகளான உடைய நங்கைக்குத் திரு மகனாராக நம்மாழ்வார் கலி பிறந்த 43-ஆவது நாளில் அவதரித் தார். இவர் பாண்டிய மரபினர் ஆதலால் மாறன் என்ற இயற்பெயரையும் மாயையை உருவாக்கும் "சட" எனும் நாடியை விஷ்வக்சேனரின் அம்சமாகப் பிறந்த இவர் வென்றதால் "சடகோபன்" என்றும் மாறன் சடகோபன் என அழைக்கப்பட்டார்.

நம்மாழ்வார்

யானையை அடக்கும் அங்குசம் போலப் பரன் ஆகிய திருமாலைத் தன் அன்பினால் கட்டியமையால் "பராங்குசன்" என்றும், தலைவியாகத் தன்னை வரித்துக் கொண்டு பாடும்போது "பராங்குசநாயகி" என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். பதினாறு ஆண்டுகள் திருக்குருகூர் நம்பி கோவிலின் புளிய மரத்தின் அடியில் எவ்வித சலனமும் இல்லாமல் தவம் செய்து வந்தார்.

நம்மாழ்வார்

வடதிசை யாத்திரை மேற்கொண்டிருந்த மதுரகவி என்பவர் அயோத்தியில் இருந்தபோது தெற்குத் திசையில் ஓர் ஒளி தெரிவதைக் கண்டு அதனை அடைய தென்திசை நோக்கிப் பயணித்தார். மாறனிடமிருந்தே அவ்வொளி வருவதை அறிந்து அவரைச் சிறு கல் கொண்டு எறிந்து விழிக்க வைத்தார்.

நம்மாழ்வார்

சடகோபனின் ஞானத்தாலும், பக்தியாலும் கவரப்பெற்று அவருக்கே அடிமை செய்தார் என்பது வரலாறு. மாறன் கண்விழித்த உடன் மதுரகவி ஆழ்வார் கேட்ட "செத்ததின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்?" கேள்விக்கு "அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்" என்று பதில் அளித்தார் நம்மாழ்வார்

நம்மாழ்வார்

நம்மாழ்வார் இயற்றிய பாசுர நூல்கள் நான்கு: திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி திருவாய்மொழி இவை ரிக், யசுர், அதர்வண மற்றும் சாம வேதத்தின் சாரமாக அமைந்திருப்பதாகப் பெரியோர்கள் சொல்வார்கள். இந்தத் திருவாய்மொழியில் 1102 பாசுரங்களும், திருவிருத்தம் நூலில் 100 பாசுரங்களும், திருவாசிரியம் நூலில் 8 பாசுரங்களும் பெரிய திருவந்தாதி நூலில் 87 பாசுரங்களும் என நான்கு பிரபந்தங்களில் ஆயிரத்து இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றாறு பாசுரங்களை இசைத்துள்ளார்.

நம்மாழ்வார்

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு, வைணவ சமயத்தில் நம்மாழ்வாரைப் போற்றி மதுரகவியாழ்வாரால் இயற்றப்பட்ட நூலாகும். இந்நூல் 11 தனியன்களைக் கொண்டது. மதுரகவியாழ்வாரால் நம்மாழ்வாரை வணங்கிப் பாடப்பட்ட இந்நூல் நாலாயிர திவ்யபிரபந்தம் தொகுப்பில் முதாலாயிரம் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது.

திருவாய்மொழி

நூறு பாசுரங்கள் கொண்டதொரு தொகுதியைப் ‘பத்து’ என்றும், பத்துப் பாசுரங்கள் கொண்ட பதிகத்தைத் ‘திருவாய்மொழி’ என்றும் வழங்குவர்; ‘பத்துப்பாட்டு ஒரு திருவாய்மொழியாய், பத்துத் திருவாய்மொழி ஒரு பத்தாய், இப்படிப் பத்தான ஆயிரம்’ (2.3:11.) என்ற வியாக்கியானம் காண்க. இம்முறையில், முதற்பத்து என்பதற்கு முதல் நூறு பாசுரங்கள் என்றும், முதல் திருவாய் மொழி என்பதற்கு முதல் பத்துப் பாசுரங்கள் என்றும் கொள்க. இங்ஙனமே பின் வருவனவற் றிற்கும் பொருள் கொள்க. இப்பதிகம் நாற்சீர் நாலடியான் வருதலின் கலி விருத்தம் எனப்படும்.

திருவாய்மொழி

உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் யவன்அவன்

மயர்வற மதிநலம் அருளினன் யவன்அவன்

அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி யவன்அவன்

துயரறு சுடரடி தொழுதுஎழுஎன் மனனே. 1

திருவாய்மொழி

என் மனமே, தேவர்கள் முதலிய மற்றையோருடைய மேன்மைகள் முழுதும் இல்லை என்று கூறலாம்படி மேன்மேல் உயர்ந்துகொண்டே செல்லுகின்ற நற்குணங்களையுடையவன் யாவனோ அவன், என்னிடத்துள்ள அறிவின்மையாவும் நீங்க, பத்தியின் நிலையை அடைந்த அறிவைத் தந்தான்;

திருவாய்மொழி

அந்த அறிவைத் தந்தவன் யாவனோ அவன், மறதி என்பது சிறிதும் இல்லாத நித்தியசூரிகட்குத் தலைவன்; அந்நித்தியசூரிகட்குத் தலைவன் யாவனோ அவனுடைய, எல்லாத் துன்பங்களையும் நீக்குகின்ற ஒளி பொருந்திய திருவடிகளைத்தொழுது பிறவிப் பெருங்கடலினின்றும் கரை ஏறுவாய்.

திருவாய்மொழி

அந்த அறிவைத் தந்தவன் யாவனோ அவன், மறதி என்பது சிறிதும் இல்லாத நித்தியசூரிகட்குத் தலைவன்; அந்நித்தியசூரிகட்குத் தலைவன் யாவனோ அவனுடைய, எல்லாத் துன்பங்களையும் நீக்குகின்ற ஒளி பொருந்திய திருவடிகளைத்தொழுது பிறவிப் பெருங்கடலினின்றும் கரை ஏறுவாய்.

திருவாய்மொழி

மனன்அகம் மலம் அற மலர்மிசை எழுதரும்

மனன் உணர்வு அளவு இலன், பொறி உணர்வு அவை இலன்

இனன் உணர், முழு நலம்,* எதிர் நிகழ் கழிவினும்

இனன் இலன் எனன் உயிர், மிகுநரை இலனே. 2

திருவாய்மொழி

‘மனத்தின் குற்றங்கள் எல்லாம் நீங்க, பின்பு மலர்ந்து மேலே எழுகின்ற மனத்தினுடைய யோக ஞானத்தால் அறியப்படுகின்ற ஆத்துமாவின் தன்மையினையுடையவன் அல்லன்; இந்திரியங்களால் அறியப்படுகின்ற உலகத்துப் பொருள்களின் தன்மையினையுடையவன் அல்லன்; எதிர்வு நிகழ்வு இறப்பு என்னும் முக்காலங்களிலும் தனக்கு ஒத்தாரை இல்லாதவன்; மிக்காரையும் இல்லாதவன்; ஞான ஆனந்தமயமாக இருப்பவன்; இத்தகைய இறைவன் என்னுடைய சிறந்த உயிர் ஆவான்’ என்றவாறு.

திருவாய்மொழி

இலன் அது உடையன் இது* என நினைவு அரியவன்*

நிலனிடை விசும்பிடை* உருவினன் அருவினன்*

புலனொடு புலன் அலன்,* ஒழிவு இலன் பரந்த* அந்-

நலன் உடை ஒருவனை* நணுகினம் நாமே.* 3

திருவாய்மொழி

‘அதனை இல்லாதவன்; இதனையுடையவன்,’ என்று இரு தன்மையாலும் நினைக்க முடியாதவன்; காணப்படுகின்ற இவ்வுலகமும் ஆகாயத்திலுள்ள தெய்வலோகங்களும் முதலாக எல்லா உலகங்களிலுமுள்ள உயிரல் பொருள்களை எல்லாமுடையவன்; காணப்படுகின்ற எல்லாப்பொருள்களும் தானாக இருப்பவன்; அவ்வாறு இருப்பினும், அப்பொருள்களின் குணங்களும் குற்றங்களும் தன்னைச் சாராமல் இருப்பவன்; இவ்வகையில் எல்லாப்பொருள்களையும் விட்டு நீங்காதவனாகி எங்கும் பரந்திருக்கின்ற அந்நற்குணங்களையுடைய ஒப்பற்ற இறைவனை நாம் சேர்ந்தோம்.

திருவாய்மொழி

நாம் அவன் இவன் உவன்,* அவள் இவள் உவள் எவள்*

தாம் அவர் இவர் உவர்,* அது இது உது எது*

வீமவை இவை உவை,* அவை நலம், தீங்கு அவை*

ஆமவை ஆயவை ஆய்* நின்ற அவரே.* 4

திருவாய்மொழி

நாம்’ என்ற பெயர்ப்பொருளும், ‘அவன் இவன் உவன்’ என்னும் ஆண்பாற்பெயர்ப்பொருள்களும், ‘அவள் இவள் உவள் எவள்’ என்னும் பெண்பாற்பெயர்ப்பொருள்களும், தாம் அவர் இவர் உவர்’ என்னும் பலர்பாற்பெயர்ப்பொருள்களும், ‘அது இது உது எது’ என்னும் ஒன்றன்பாற்பெயர்ப்பொருள்களும், அழிகின்ற அந்தப் பொருள்களும் இந்தப் பொருள்களும் உந்தப் பொருள்களும், நல்ல பொருள்களும் தீய பொருள்களும், உண்டாகும் பொருள்களும் உண்டான பொருள்களும் ஆகி நிற்கின்ற எல்லாப்பொருள்களும் அவ்விறைவரேயாவர் என்றவாறு.

திருவாய்மொழி

அவரவர் தமதமது* அறிவு அறி வகைவகை*

அவரவர் இறையவர்* என அடி அடைவர்கள்*

அவரவர் இறையவர்* குறைவு இலர் இறையவர்*

அவரவர் விதிவழி* அடைய நின்றனரே. 5

திருவாய்மொழி

அவரவர் தங்கள் தங்கள் ஞானத்தால் அறியும் வகைவகையான தெய்வங்களை நம் தெய்வங்களாக அடி பணிவார்கள். அந்த அந்த தெய்வங்களும் குறையில்லாதவர்கள்தாம். அவர்களுடைய விதிமுறை களின் வழியாக அத்தெய்வங்களை அடையமுடியும். இந்த நேரடியான அர்த்தத்தை வைணவ சம்பிரதாயம் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. தங்கள் தங்கள் அறிவினால் அறியப்படுகிற மற்ற தெய்வங்களைத் தொழுதாலும் பலன் பெறலாம். ஆனால் அவரவர் விதிவழி அடையச் செய்வது அந்த தெய்வங்களினுள்ளும் அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் திருமாலே என்றுதான் அர்த்தம் சொல்வார்கள்.

திருவாய்மொழி

நின்றனர் இருந்தனர்* கிடந்தனர் திரிந்தனர்*

நின்றிலர் இருந்திலர்* கிடந்திலர் திரிந்திலர்*

என்றும் ஓர் இயல்வினர்* என நினைவு அரியவர்*

என்றும் ஓர் இயல்வொடு* நின்ற எம் திடரே. 6

திருவாய்மொழி

நிற்றல், நில்லாமை; இருத்தல் இராமை; கிடத்தல், கிடவாமை; திரிதல், திரியாமை’ என ஒன்றுக்கு ஒன்றுமாறுபட்ட தொழில்களையுடையவர் ஆதலால், எப்பொழுதும் ஒரே தன்மையினையுடையவர் என நினைத்தற்கு அரியவர்; அப்படி நினைப்பதற்கு அரியவர் என்னும் தன்மை எப்பொழுதும் மாறுபடாமல் ஒரே நிலையோடு கூடியிருக்கின்றவர்; வேதங்களால் பரம்பொருள் இவனே என்று உறுதி செய்யப்பட்ட திடத்தையுடையவர்; அவர் என் தலைவர் ஆவர்.

திருவாய்மொழி

திட விசும்பு எரி வளி* நீர் நிலம் இவைமிசைப்*

படர் பொருள் முழுவதும் ஆய்* அவைஅவைதொறும்*

உடல்மிசை உயிர் எனக்* கரந்து எங்கும் பரந்துளன்*

சுடர் மிகு சுருதியுள்* இவை உண்ட சுரனே. 7

திருவாய்மொழி

உலகங்களை எல்லாம் முடிவு காலத்தில் அழியச் செய்த இறைவன், திடமான ஆகாயமும் நெருப்பும் காற்றும் நீரும் நிலமும் ஆகிய இவற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு படர்ந்த எல்லாப் பொருள்களும் தானேயாகி, அவ்வப்பொருள்கள்தோறும் உடலுக்குள் இருக்கின்ற உயிரைப்போன்று மறைந்து, எங்கும் பரந்தவனாய் ஒளிமிக்க வேதத்துள் தோன்றுகின்றவன் ஆவான்.

திருவாய்மொழி

சுரர் அறிவு அரு நிலை* விண் முதல் முழுவதும்*

வரன் முதலாய் அவை* முழுது உண்ட பரபரன்*

புரம் ஒரு மூன்று எரித்து* அமரர்க்கும் அறிவியந்து*

அரன் அயன் என* உலகு அழித்து அமைத்து உளனே. 8

திருவாய்மொழி

பிரமன் முதலிய தேவர்களாலும் அறிய அரிதான நிலையினையுடைய மூலப்பகுதி தொடக்கமாகவுள்ள எல்லாவற்றிற்கும் சிறந்த காரணமாகி, பின் அவற்றை எல்லாம் அழித்த பரபரன், சிவனாக இருந்து ஒப்பற்ற முப்புரங்களையும் எரித்து அழித்துப் பின் உலகங்களை எல்லாம் அழித்தும், பிரமனாக இருந்து தேவர்கட்கு ஞானத்தை உபதேசித்துப் பின் ஒரு காலத்தில் உலகத்தை எல்லாம் படைத்தும், அவ்விருவருடைய உயிர்களுக்குள் உயிராகத் தங்கியிருக்கின்றான்.

திருவாய்மொழி

உளன் எனில் உளன் அவன்* உருவம் இவ் உருவுகள்*

உளன் அலன் எனில், அவன்* அருவம் இவ் அருவுகள்*

உளன் என இலன் என* இவை குணம் உடைமையில்*

உளன் இரு தகைமையொடு* ஒழிவு இலன் பரந்தே. ૭

திருவாய்மொழி

இறைவன் உளன் என்றால் உள்ளவன் ஆவான்; அப்பொழுது உருவத்தோடு இருக்கும் இப்பொருள்கள் எல்லாம் அவனுடைய தூல சரீரமாகும். இறைவன் இலன் என்றாலும் உள்ளவனே யாவான்; அப்பொழுது உருவம் இல்லாதனவாய் இருக்கும் இப்பொருள்கள் எல்லாம் அவனுடைய சூட்சும சரீரமாகும். ஆதலால், உளன் என்றும் இலன் என்றும் கூறப்படும் இவற்றைக்குணமாகவுடைமையின், உருவமும் அருவமும் ஆன தூல சூக்குமப் பொருள்களையுடையவனாய் எங்கும் ஒழிவு இல்லாதவனாகிப் பரந்து இருகின்றவனே ஆவான் என்பதாம்.

திருவாய்மொழி

பரந்த தண் பரவையுள்* நீர்தொறும் பரந்துளன்*

பரந்த அண்டம் இது என நிலம் விசும்பு ஒழிவு அறக்*

கரந்த சில் இடந்தொறும் இடம் திகழ் பொருள்தொறும்*

கரந்து எங்கும் பரந்துளன் இவை உண்ட கரனே. 10

திருவாய்மொழி

உலகங்களை எல்லாம் கற்பாந்தகாலத்து உண்டு காத்த தலைவன், பரந்திருக்கின்ற குளிர்ந்த சமுத்திரத்திலுள்ள நீர் அணுத்தோறும் பரந்திருக்கின்ற அண்டம் இது என்று கூறும்படி பரந்திருக்கின்றான்; அவ்வாறே பூமி ஆகாயம் இவற்றிலும் எங்கும் பரந்து நிறைந்திருக்கின்றான்; மிகவும் சூக்குமமான உடல்தோறும் அவ்வவ்வுடல்களில் வசிக்கின்ற உயிர்தோறும் கண்களுக்குத் தெரியாதவாறு பரந்திருக்கின்றான் என்றவாறு.

கூறு - 4

குலசேகராழ்வார்

இவர் பிறந்த ஊர் கொல்லிநகரான கருவூர் திருவஞ்சிக்களம். ஸ்ரீராமபக்தர். பாரம்பரிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவம், இவரது ஊரை "கொல்லிநகர்" அதாவது கருவூர் (கரூர்) என்கிறது. இவரது ஜென்ம நட்சத்திரம் புனர்பூசம். இவர் திருமாலின் மார்பில்இருக்கும் மணி (கௌஸ்துப) அம்சம் பொருந்தியவர். இவரும், மகளான சேரகுலவல்லி தாயாரும் அரங்கனையும், ராமனையுமே அடிபணிந்துவந்தனர். நாடு:கொங்கு நாடு, ஊர்; கரூர் வஞ்சி, மலை: கொல்லிமலை.

குலசேகராழ்வார்

கொங்கர் கோமான் குலசேகரன் என்ற அடியின்மூலம், இவர் சங்க காலச் சேரர்கள் (கரூர்) மரபினர் என்று தெரிகிறது. இவரது தந்தையார் சந்திர குலத்து அரசரான திடவிரதர் என்பவராவார். குலசேகர ஆழ்வார் நால்வகைப் படை கொண்டு பகைவர்களை வென்று நீதிநெறி பிறழாமல் செங்கோல் செலுத்திக் கொல்லி நகரை அரசாண்டு வந்தார். தனதாட்சிக்குட்பட்ட கொடுந்தமிழ் மண்டலங்களான வேணாடு (திருவிதாங்கூர் பகுதி), குட்டநாடு (மலபார்), தென்பாண்டிநாடு (நெல்லை, தூத்துக்குடி, கன்னியாகுமரி பகுதிகள்) ஆகியவற்றின் தலங்களைச் தரிசித்துள்ளார்..

குலசேகராழ்வார்

இவருக்கு இறைவன் காட்சி தந்ததமையால் இன்பமும், செல்வமும், அரசாட்சியும் தமக்கு வேண்டாமென்று துறவினை மேற் கொண்டார். இவர் பெரிய பெருமாளாகிய ராமபிரானிடத்தில் அன்பு பூண்டவரானதால் இவருக்கும் 'குலசேகரப் பெருமாள்' என்றே பெயர் வழங்கலாயிற்று. திருவரங்கம் சென்று திருவரங்கப் பெருமானை வாயார வாழ்த்தி நின்று தம் அனுபவத்தைப் பாடியரு ளினார். இவருடைய பாடல்கள் பெருமாள் திருமொழி என்றழைக்கப்படும். இதனில் 31 பாசுரங்கள் திருவரங்கப் பெருமானைப் பற்றியது. இவர் திருவேங்கடம், திருக்கண்ணபுரம் முதலான திருத்தலங்களையும் பாடியுள்ளார்.

குலசேகராழ்வார்

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் மூன்றாவதாக இருக்கும் திருச்சுற்றிலே சேனைவென்றான் திருமண்டபம் என்பதைக் கட்டினார். இத்திருச்சுற்றையும் செப்பம் செய்தார். இதனாலேயே இம்மூன்றாவது சுற்றுக்கு இவரது பெயர் இன்றும் வழங்குகிறது. குலசேகராழ்வாரால்தான் ”பவித்ரோற்சவ மண்டபம்” கட்டடப்பட்டது. இந்த மண்டபம் உள்ள பிராகாரத்தைத் திருப்பணி செய்தவரும் இவரே!.

பெருமாள் திருமொழி

பெருமாள் திருமொழி என்னும் நூல் வைணவ ஆழ்வார்களுள் ஒருவராகிய குலசேகர ஆழ்வாரால் பாடப்பட்டது. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தின் ஒரு பகுதியாகிய இந்நூல், அத்தொகுப்பில் 647 தொடக்கம் 750 வரையான 105 பாடல்களைக் கொண்டது. 1. முதல் பதினோரு பாடல்களில் அரங்கப்பெருமானை கண்டு மகிழும் நாள் எந்நாளென வேண்டுவதாக அமைந்துள்ளது. நமக்கு நாலாம் திருமொழி பாடமாக அமைந்துள்ளது.

பெருமாள் திருமொழி

நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணப்பதற்காக ஏழு எருதுகளை வென்ற கண்ணனின் அடிமையாய் வாழும் நல்வாழ்க்கையை அன்றி வலிமை மிக்க உடலில் அருமையான அழகிய புஜங்களும் மார்புகளும் கொண்ட வீர வாழ்க்கையை நான் வேண்டேன். வளைந்திருக்கும் சங்கினைத் தன் இடக்கரத்தில் ஏந்தியிருக்கும் திருவேங்கடத்தானின் கோனேரித் தீர்த்தத்தில் வாழும் கொக்காய் பிறப்பேனே.

பெருமாள் திருமொழி

நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணப்பதற்காக ஏழு எருதுகளை வென்ற கண்ணனின் அடிமையாய் வாழும் நல்வாழ்க்கையை அன்றி வலிமை மிக்க உடலில் அருமையான அழகிய புஜங்களும் மார்புகளும் கொண்ட வீர வாழ்க்கையை நான் வேண்டேன். வளைந்திருக்கும் சங்கினைத் தன் இடக்கரத்தில் ஏந்தியிருக்கும் திருவேங்கடத்தானின் கோனேரித் தீர்த்தத்தில் வாழும் கொக்காய் பிறப்பேனே.

பெருமாள் திருமொழி

அளவில்லாத செல்வத்துடன் அரம்பையர்களால் சூழப்பட்டு வானுலகத்தை ஆளும் பெரும் வாய்ப்பையும் மண்ணுலகத்தில் அரசாள்வதையும் நான் வேண்டேன். தேனால் நிரம்பியப் பூக்களைக் கொண்ட சோலைகள் உடைய திருவேங்கடத்தில் இருக்கும் நீர்ச்சுனையில் மீனாய்ப் பிறக்கும் பெரும் வாய்ப்பு உடையவன் ஆவேனே.

பெருமாள் திருமொழி

ஆனாத செல்வத்து* அரம்பையர்கள் தற் சூழ*

வான் ஆளும் செல்வமும் மண்-அரசும் யான் வேண்டேன்*

தேன் ஆர் பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச் சுனையில்

மீனாய்ப் பிறக்கும் விதி உடையேன் ஆவேனே 2

பெருமாள் திருமொழி

அளவில்லாத செல்வத்துடன் அரம்பையர்களால் சூழப்பட்டு வானுலகத்தை ஆளும் பெரும் வாய்ப்பையும் மண்ணுலகத்தில் அரசாள்வதையும் நான் வேண்டேன். தேனால் நிரம்பியப் பூக்களைக் கொண்ட சோலைகள் உடைய திருவேங்கடத்தில் இருக்கும் நீர்ச்சுனையில் மீனாய்ப் பிறக்கும் பெரும் வாய்ப்பு உடையவன் ஆவேனே.

பெருமாள் திருமொழி

பின் இட்ட சடையானும்* பிரமனும் இந்திரனும்*

துன்னிட்டுப் புகல் அரிய* வைகுந்த நீள் வாசல்*

மின் வட்டச் சுடர்-ஆழி* வேங்கடக்கோன் தான் உமிழும்*

பொன்-வட்டில் பிடித்து உடனேபுகப் பெறுவேன் ஆவேனே 3

பெருமாள் திருமொழி

பின்னலுடைய சடையணிந்த சிவபெருமானும் பிரமனும் இந்திரனும் விரைந்து உன்னைக் காண்பதற்காக வைகுந்தத் திருவாசலில் குழுமி நிற்கின்றனர். நீ மின்னலைப் போல் சுழலும் வட்ட வடிவு கொண்ட சக்கரத்தைக் கொண்டுள்ளாய். திருவேங்கடத்தலைவா. நீ உன் எச்சிலை உமிழும்போது அதனைத் தாங்குவதற்காக பொன்வட்டிலைப் பிடித்து நின்று என்றும் உன்னுடனே எல்லா இடத்திற்கும் செல்லும் பேறு பெறுவேன் ஆவேனே.

பெருமாள் திருமொழி

ஒண் பவள வேலை உலவு தன் பாற்கடலுள்*

கண் துயிலும் மாயோன்* கழலிணைகள் காண்பதற்கு*

பண் பகரும் வண்டினங்கள்* பண் பாடும் வேங்கடத்துச்*

செண்பகமாய் நிற்கும் திரு உடையேன் ஆவேனே 4

பெருமாள் திருமொழி

அருமையான பவளங்களை அலைகள் கரையினில் தினமும் சேர்க்கும் குளிர்ந்த திருப்பாற்கடலில் அறிதுயில் புரியும் மாயவா உன் கழலிணைகள் காண்பதற்கு வழி தெரிந்துவிட்டது. பாடல்களைப் பாடியபடி வண்டுக் கூட்டங்கள் திரியும் திருவேங்கட மலையில் ஒரு செண்பக மரமாய் நிற்கும் பெரும்பேறு உடையேன் ஆவேனே. தினந்தோறும் உன் திருவடிகளுக்கு அர்ச்சனையாய் செண்பக மலர்கள் தந்து எப்போதும் உன் திருவடிகளில் நிலையாக இருப்பேனே.

பெருமாள் திருமொழி

கம்ப மத யானைக்* கழுத்தகத்தின்மேல் இருந்து*

இன்பு அமரும் செல்வமும்* இவ் அரசும் யான் வேண்டேன்*

எம்பெருமான் ஈசன்* எழில் வேங்கட மலைமேல்*

தம்பகமாய் நிற்கும்* தவம் உடையேன் ஆவேனே 5

பெருமாள் திருமொழி

செண்பக மரமாய் நிற்கும் பேறு பெரும் புண்ணியம் செய்தவர்க்கே கிட்டுமோ என்னவோ? அப்படியென்றால் திருவேங்கட மலை மேல் ஒரு முள்செடியாயாவது பிறக்கும் பேறு பெறுவேன். வலிமையும் அழகும் மிகுந்த பட்டத்து யானையின் கழுத்தின் மீதேறி இன்பத்தை நுகரும் செல்வத்தையும் அரசாட்சியையும் நான் வேண்டேன். எனக்கும் இந்த ஈரேழ் உலகங்களுக்கும் தலைவனான திருவேங்கட நாதனின் திருமலை மேல் ஒரு முள்செடியாய் நிற்கும் தவமுடையேன் ஆவேனே.

பெருமாள் திருமொழி

மின் அனைய நுண்ணிடையார்* உருப்பசியும் மேனகையும்*

அன்னவர்தம் பாடலொடும்* ஆடல் அவை ஆதரியேன்

தென்ன என வண்டினங்கள்* பண் பாடும் வேங்கடத்துள்*

அன்னனைய பொற்குவடு ஆம்* அருந்தவத்தேன் ஆவேனே

6

பெருமாள் திருமொழி

முள்செடியாய் நின்றால் எனக்கு மட்டுமே பயன். எம்பெருமானுக்கோ அடியவர்களுக்கோ எந்த பயனும் இல்லை. அதனால் திருவேங்கடமலையில் இருக்கும் பல சிகரங்களுக்குள் ஒரு சிகரமாக நான் நின்றால் இறைவன் இருக்கும் இடம் இது என்று அடியவர்களுக்கு உணர்த்தும் பேறு கிடைக்கும். (சிகரம் என்றால் மலைச் சிகரம் என்றும் கோபுரம் என்றும் பொருள் தரும்). மின்னலைப் போன்ற நுண்ணிய இடையினை உடைய ஊர்வசியும் மேனகையும் அவர்களைப் போன்றவர்களும் பாடியும் ஆடியும் மகிழ்விக்கும் இன்பங்களை நான் விரும்பேன். அவர்களின் பாடல் ஆடலைவிட இனிமையாக தேனினைப் போல் (தென்ன வென) வண்டுக் கூட்டங்கள் பண்களைப் பாடி ஆடும் திருவேங்கடத்துள் அழகு மிகுந்த பொற்சிகரமாக ஆகும் அரிய தவத்தை உடையவன் ஆவேனே.

பெருமாள் திருமொழி

வான் ஆளும் மா மதி போல்* வெண் குடைக்கீழ்* மன்னவர்தம்

கோன் ஆகி வீற்றிருந்து* கொண்டாடும் செல்வு அறியேன்*

தேன் ஆர் பூஞ்சோலைத்* திருவேங்கட மலைமேல்*

கானாறாய்ப் பாயும்* கருத்து உடையேன் ஆவேனே 7

பெருமாள் திருமொழி

வானத்தில் இருக்கும் விண்மீன்களையெல்லாம் தன் ஒளியால் வென்று வானத்தை ஆளும் முழுமதியைப் போல் வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் அரசாளும் மன்னவர்களை எல்லாம் திறத்தால் வென்று அவர்கள் தலைவனாக வீற்றிருக்கும் பெருமையையும் நான் வேண்டேன். தேன் நிரம்பும் பூக்கள் உடைய சோலைகளைக் கொண்ட திருவேங்கட மலை மேல் ஒரு காட்டாறாய் பாயும் எண்ணத்தைக் கொண்டவன் ஆவேனே.

பெருமாள் திருமொழி

பிறை ஏறு சடையானும்* பிரமனும் இந்திரனும்*

முறையாய பெரு வேள்விக்* குறை முடிப்பான் மறை ஆனான்*

வெறியார் தண் சோலைத்* திருவேங்கட மலைமேல்*

நெறியாய்க் கிடக்கும்* நிலை உடையேன் ஆவேனே 8

பெருமாள் திருமொழி

பிறையினை தன் சடையில் வைத்திருக்கும் சிவபெருமானும் பிரமனும் இந்திரனும் முறையுடன் உன்னை வேண்டிச் செய்யும் பெரும் வேள்விகளுக்கான பயன்களைத் தந்து அவர்களின் குறை தீர்ப்பாய். அவர்கள் முறை என்ன என்று அறியும் வகை சொல்லும் வேதங்களாய் நின்றாய். நறுமணம் கமழும் குளிர்ந்த சோலைகளைக் கொண்ட திருவேங்கட மலை மேல் அடியவர்கள் உன் திருக்கோயிலை அடையும் வழியாகக் கிடக்கும் நன்னிலை உடையவன் ஆவேனே.

பெருமாள் திருமொழி

செடியாய வல்வினைகள் தீர்க்கும்* திருமாலே*

நெடியானே வேங்கடவா* நின் கோயிலின் வாசல்*

அடியாரும் வானவரும்* அரம்பையரும் கிடந்து இயங்கும்*

படியாய்க் கிடந்து* உன் பவளவாய் காண்பேனே 9

பெருமாள் திருமொழி

உன் கோயிலுக்கு வரும் வழிகள் பல இருக்கலாம். அதனால் உன்னைக் காண வரும் அடியார்களில் சிலர் நான் வழியாய்க் கிடந்தாலும் என் மேல் வராமல் வேறு வழியாய் உன் கோயிலை அடையலாம். அவர்கள் எல்லோருடைய திருவடிகளும் என் மேல் பட வேண்டும் என்றால் உன் திருக்கோயிலின் படியாய் கிடக்கும் பேறு வேண்டும்.பற்பல பிறவிகளாய் செய்த ஒன்றுடன் ஒன்று பிணைந்த காட்டுச் செடிகளைப் போல் இருக்கும் என் வலிய வினைக்கூட்டங்களைத் தீர்க்கும் திருமகள் மணாளா. நான் என்றோ செய்த சிறிய நல்வினையை நினைவில் நெடுங்காலம் கொண்டு எனைக் காப்பவனே நெடியவனே. திருவேங்கடவா. உன் கோயிலின் வாசலில் அடியவர்களும் வானவர்களும் அரம்பையர்களும் வந்து உன்னைக் காணுமாறு ஒரு படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே.

பெருமாள் திருமொழி

உம்பர் உலகு ஆண்டு* ஒருகுடைக்கீழ் உருப்பசிதன்*

அம்பொற் கலை அல்குல்* பெற்றாலும் ஆதரியேன்*

செம் பவள-வாயான்* திருவேங்கடம் என்னும்*

எம்பெருமான் பொன்மலைமேல்* ஏதேனும் ஆவேனே 10

பெருமாள் திருமொழி

நான் ஏன் இப்படி இது ஆவேன்; அது ஆவேன் என்று உன்னை வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். அடியவனுக்கு அழகு தன் தலைவன் தன்னை எந்த நிலையில் வைத்தாலும் அதில் மகிழ்ந்திருந்து தலைவனுக்குத் தொண்டு செய்வதே. அதனால் நீ என்னை எந்த நிலையில் வைத்தாலும் அதற்கிணங்க ஏதேனும் ஒன்றாய் திருவேங்கட மலை மேல் நான் ஆவேன். தேவர்கள் உலகங்களை ஒரு குடை கீழ் ஆண்டு ஊர்வசியின் அழகிய பொன்னாடைகள் அணிந்த இடையிலிருந்து கிடைக்கும் இன்பத்தைப் பெற்றாலும் அதனை விரும்பேன். சிவந்த செம்மையான் திருப்பவள வாயானின் திருவேங்கடமென்னும் எம்பெருமானுடைய பொன் மலையில் அவன் திருவுள்ளப்படி ஏதேனும் ஆவேனே.

பெருமாள் திருமொழி

மன்னிய தண் சாரல்* வட வேங்கடத்தான்தன்*

பொன் இயலும் சேவடிகள்* காண்பான் புரிந்து இறைஞ்சிக்*

கொல் நவிலும் கூர்வேற்* குலசேகரன் சொன்ன*

பன்னிய நூற் தமிழ்-வல்லார்* பாங்காய பத்தர்களே 11

பெருமாள் திருமொழி

என்றென்றும் குளிர்ந்த சாரல் வீசும் வடவேங்கடத்தை உடைய எம்பெருமானின் பொன்னைப் போன்ற செவ்விய திருவடிகளைக் காண்பதற்கு இறைஞ்சி எல்லா எதிரிகளையும் வெல்லும் கூரிய வேலினைக் கைக் கொண்ட குலசேகரன் சொன்ன இந்தத் தமிழ்ப்பாடல்களை சொல்லி மனத்தில் வைத்தவர்கள் இறைவனுக்கு மிகவும் நெருக்கமான பக்தர்கள் ஆவார்கள்.

பெரியாழ்வார்

பெரியாழ்வார் வைணவ நெறியைப் பின்பற்றிப் பக்தியில் சிறந்து விளங்கிய பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஒருவர். திருவில்லிபுத்தூரில் ஆனிமாதம் சுவாதி நட்சத்திரத்தில் கருடன் அம்சமாக ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பிறந்தவர். 'விஷ்ணு சித்தர்' என்பது இயற்பெயர். திருவில்லிபுத்தூரில் கோயில்கொண்டுள்ள வடபத்திரசாயி பெருமாளுக்கு அன்றலர்ந்த மலர்களைப் பறித்துப் பூமாலையாகச் சாற்றுவதைக் கைங்கர்யமாகக் கொண்டிருந்தார்.

பெரியாழ்வார்

ஆழ்வார்களில் ஒரே பெண் ஆழ்வாரான ஆண்டாளின் வளர்ப்பு தந்தையானவர். ஆண்டாளைத் திருவரங்கம் உறையும் அரங்கனுக்கு மணம்முடித்துக் கொடுத்ததன் மூலம் அரங்கனுக்கே மாமனார் ஆனார். இறைவனுக்கே கண்ணேறு கழிக்க முயன்றதால் இவரை ஆழ்வார்களில் பெரியவர் எனும் பொருள்பட "பெரியாழ்வார்" என அரங்கன் அழைக்க, பின்னர் இதுவே இவர் பெயராகிப்போனது.

பெரியாழ்வார்

இவரது பாடல்கள் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தின் முதலாயிரத்தில் 1 தொடக்கம் 12 வரை திருப்பல்லாண்டு (12 பாசுரங்கள்), 13 தொடக்கம் 473 வரை பெரியாழ்வார் திருமொழி (461 பாசுரங்கள்) ஆகிய இரு நூல்களில் அடங்கியுள்ளன. கண்ணனைப் பிள்ளையாகப் பாவித்து இவர் பாடிய பாடல்கள் பிற்காலத்தில் பிள்ளைத்தமிழ் என்னும் சிற்றிலக்கியம் தோன்ற முன்னோடியாக அமைந்துள்ளன.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

வண்ண மாடங்கள் சூழ் திருக்கோட்டியூர்க்

கண்ணன் கேசவன்* நம்பி பிறந்தினில்*

எண்ணெய் சுண்ணம்* எதிரெதிர் தூவிடக்*

கண்ணன் முற்றம்* கலந்து அளறு ஆயிற்றே. 1

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

அழகு பொருந்திய மாடங்கள் நிறைந்த திருக்கோட்டியூரில் வாழும் கண்ணன் கேசவன் நம்பி திருவாய்ப்பாடியிலே நந்தகோபரின் இனிய இல்லத்திலே பிறந்தபோது, அவன் பிறந்த மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடும் முகத்தால் ஆயர்கள் ஒருவர் மீது பூசிய நறுமண எண்ணெயாலும் ஒருவர் மீது ஒருவர் தூவிய வண்ண வண்ணச் சுண்ணப் பொடிகளாலும் கண்ணனின் வீட்டுத் திருமுற்றம் எண்ணெயும் சுண்ணமும் கலந்து சேறானது.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

ஓடுவார் விழுவார்* உகந்து ஆலிப்பார்*

நாடுவார் நம்பிரான்* எங்குத்தான் என்பார்*

பாடுவார்களும்* பல்பறை கொட்ட நின்று*

ஆடுவார்களும்* ஆயிற்று ஆய்ப்பாடியே 2

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

கோகுலத்திலுள்ளாரெல்லாரும் தங்கட்குத் தலைவரான நந்தகோபர்க்குப் பிள்ளை பிறந்ததாகக் கேள்விப்பட்டு அளவற்ற ஆநந்தமடைந்து தாம் செய்வது இன்னதென்று தெரியாமல், சிலர் ஓடினார்கள்; சிலர் சேற்றிலே வழுக்கி விழுந்தார்கள்; சிலர் உரக்க கோஷம் செய்தார்கள்; சிலர் 'நம் கண்மணி எங்கே?' என்று குழந்தையைத் தேடினார்கள்; சிலர் பாடினார்கள்; சிலர் பறையடிக்க சிலர் அதுக்குத் தகுதியாகக் கூத்தாடினார்கள்; ஆகவிப்படி பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரெல்லாரும் சொல்ல முடியாத கோலாஹலமாயிருந்தார்கள். க்ருஷ்ணஜநநத்தால் திருவாப்பாடியில் விகாரமடையாதார் ஒருவருமில்லையென்பார் ஆய்ப்பாடியே ஓடுவாரும். . . . ஆடுவாருமாக ஆயிற்றென்றார். 'எங்குற்றான்' என்ற பாடமும் கொள்ளத்தக்கதே.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

பேணிச் சீர் உடைப்* பிள்ளை பிறந்தினில்*

காணத் தாம் புகுவார்* புக்குப் போதுவார்*

ஆண் ஒப்பார்* இவன் நேர் இல்லை காண்* திரு-

வோணத்தான்* உலகு ஆளும் என்பார்களே 3

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

எல்லா சீர்களையும் உடைய இந்த சிறு பிள்ளை கம்சனைப் போன்றவர்களிடம் இருந்து மறைந்து வளர்வதற்காக அந்தப் பெருமைகளை எல்லாம் பேணி/மறைத்து நந்தகோபர் இல்லத்தில் பிறந்தான். அப்போது அவனைக் காண்பதற்காக எல்லா ஆயர்களும் ஆய்ச்சியர்களும் திருமாளிகைக்குள் புகுவார்கள்களும் உள்ளே புகுந்து அவனைக் கண்டு வெளியே வருபவர்களுமாக இருக்கிறார்கள். புகுபவர்களும் புக்குப் போதுபவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் கண்ணனின் பெருமைகளைப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். 'இவனைப் போன்ற அழகுடைய ஆண்மகன் வேறு யாரும் இல்லை. இவன் திருவோணத்தானாகிய திருமாலால் அளக்கப்பட்ட மூவுலகங்களையும் ஆள்வான்' என்று சொல்கிறார்கள்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

உறியை முற்றத்து* உருட்டி நின்று ஆடுவார்*

நறுநெய் பால் தயிர்* நன்றாகத் தூவுவார்*

செறி மென் கூந்தல்* அவிழத் திளைத்து* எங்கும்

அறிவு அழிந்தனர்* ஆய்ப்பாடி ஆயரே 4

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

கண்ணன் பிறந்த ஸந்தோஷம் உள்ளடங்காமல், நெய்யும் பாலும் தயிருமிருக்கிற உறிகளை அறுத்துக் கொண்டுவந்து முற்றத்திலே உருட்டிவிட்டு ஆடினார்கள் சிலர்; நெய் பால் தயிர் முதலியவற்றை அபாரமாக தானஞ் செய்தார்கள் சிலர்; தலைமுடி அவிழ்ந்ததும் தெரியாமல் கூத்தாடினார்கள் சிலர் ஆகவிப்படி கோகுலத்து இடையர்கள் எல்லாரும் ஸந்தோஷப் பெருமையினால் இன்னதுதான் செய்வதென்று தெரியாமல் உன்மத்தரானார்கள். நன்றாகதூவுவார் என்றவிடத்து நன்று ஆக - (பிள்ளைக்கு) நன்மையுண்டாகும்படி என்று முரைக்கலாம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

கொண்ட தாள் உறி* கோலக் கொடுமழுத்*

தண்டினர்* பறியோலைச் சயனத்தர்*

விண்ட முல்லை* அரும்பு அன்ன பல்லினர்*

அண்டர் மிண்டிப்* புகுந்து நெய்யாடினார் 5

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

இந்த இடையர்கள் தாங்கி வந்த உறிகள் அவர்கள் கால்களைத் தொடுமளவிற்கு இருக்கின்றன. அவர்களது ஆயுதங்களான அழகிய கூர்மையான மழுவையும் மாடு மேய்க்கும் கோல்களையும் ஏந்தி வந்திருக்கின்றனர். பனைமரத்திலிருந்து பறித்து எடுத்த ஓலையால் செய்த பாயை இரவில் படுக்கப் பயன்படுத்திவிட்டு அதனையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கின்றனர். பறித்தெடுத்த முல்லை அரும்பு போன்ற வெண்மையான பற்களைக் கொண்டிருக்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட இடையர்கள் நெருக்கமாகக் கூடி கண்ணன் பிறந்த மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடும் முகமாக நெய்யால் ஆடினார்கள்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

கையும் காலும் நிமிர்த்துக்* கடார நீர்*

பைய ஆட்டிப்* பசுஞ் சிறு மஞ்சளால்*

ஐய நா வழித்தாளுக்கு* அங்காந்திட*

வையம் ஏழும் கண்டாள்* பிள்ளை வாயுளே 6

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

கண்ணனாகிய குழந்தையின் கையையும் காலையும் நீட்டி நிமிர்த்து, பெரிய பானையிலே நறுமணப்பொருட்களுடன் காய்ச்சப்பட்ட வெந்நீரைக் கொண்டு மென்மையாக குழந்தையை நீராட்டி, மென்மையான சிறிய மஞ்சள் கிழங்காலே குழந்தையின் நாக்கை வழிக்கும் போது அப்போது அங்காந்த (திறந்த, ஆ காட்டிய) திருவாயின் உள்ளே வையம் ஏழும் கண்டாள் யசோதைப் பிராட்டியார். ஆகா. என்ன விந்தை!

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

வாயுள் வையகம் கண்ட* மடநல்லார்*

ஆயர் புத்திரன் அல்லன்* அருந்தெய்வம்*

பாய சீர் உடைப்* பண்பு உடைப் பாலகன்*

மாயன் என்று* மகிழ்ந்தனர் மாதரே 7

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

கண்ணனாகிய குழந்தையின் கையையும் காலையும் நீட்டி நிமிர்த்து, பெரிய பானையிலே நறுமணப்பொருட்களுடன் காய்ச்சப்பட்ட வெந்நீரைக் கொண்டு மென்மையாக குழந்தையை நீராட்டி, மென்மையான சிறிய மஞ்சள் கிழங்காலே குழந்தையின் நாக்கை வழிக்கும் போது அப்போது அங்காந்த (திறந்த, ஆ காட்டிய) திருவாயின் உள்ளே வையம் ஏழும் கண்டாள் யசோதைப் பிராட்டியார். ஆகா. என்ன விந்தை!

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

பத்து நாளும் கடந்த* இரண்டாம் நாள்*

எத் திசையும்* சயமரம் கோடித்து*

மத்த மா மலை* தாங்கிய மைந்தனை*

உத்தானம் செய்து* உகந்தனர் ஆயரே 8

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

கண்ணன் பிறந்து பன்னிரண்டாம் நாள் அந்தக் குழந்தைக்கு பெயர்சூட்டு விழா நடக்கிறது. அந்தத் திருவிழாவிற்காக எல்லா திசைகளிலும் கொடிகளும் தோரணங்களும் தாங்கிய வெற்றித் தூண்கள் நடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தத் திருவிழாவில் யானைகள் நிறைந்த கோவர்ந்தன மலையைத் தாங்கிய மைந்தனாம் கோபாலனை கைத்தலங்களில் வைத்துக்கொண்டு மகிழ்ந்தனர் ஆயர்கள்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய உதைத்திடும்

எடுத்துக் கொள்ளில் மருங்கை யிறுத்திடும்

ஒடுக்கிப் புல்கில் உகரத்தே பாய்ந்திடும்

மிடுக்கி லாமையால் நான்மெலிந் தேன்நங்காய். ௯

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து

செந்நெலார் வயல்சூழ் திருக்கோட்டியூர்

மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை

மின்னு நூல்விட்டுடச் சித்தன் விரித்த இப்

பன்னு பாடல் வல்லார்க்கு இல்லை பாவமே. 10

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைணவ நெறியைப் பின்பற்றிப் பக்தியில் சிறந்து விளங்கிய பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஒருவர் ஆவார்[1][2]. ஆழ்வார் வரிசைக் கிரமத்தில் பத்தாவதாக வரும் இவருக்கு 'விப்ர நாராயணர்' என்பது இயற்பெயர் ஆகும். திருவரங்கத்திலேயே வாழ்ந்திருந்து அத்தல இறைவனாகிய அரங்கநாதனுக்கு பாமாலை மற்றும் பூமாலை சாற்றும் சேவையைத் தன் வாழ்நாள் முழுதும் சிரமேற்கொண்டு செய்து வந்தார்.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

ஆழ்வார்களின் வசனங்கள் நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் என்று போற்றப்படுகிறது. இந்தப் பிரபந்தம் ஓதப்படும் 108 வைணவ கோயில்கள் திவ்ய தேசம் என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவரது படைப்புகளில் திருப்பள்ளி எழுச்சி பத்து வசனங்களைக் கொண்டதாகவும், திருமாலை நாற்பது வசனங்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ளது. இவை இரண்டும் நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தத்தில் உள்ள 4000 சரணங்களில் கணக்கிடப்பட்டுள்ளன.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

தொண்டரடிப்பொடி மற்றும் பிற ஆழ்வார்களின் படைப்புகள் வைணவத்தின் தத்துவ மற்றும் இறையியல் கருத்துகளுக்குப் பங்களித்தன. மூன்று சைவ நாயன்மர்களுடன் சேர்ந்து, அவர்கள் தென்னிந்திய பிராந்தியத்தின் ஆளும் பல்லவ மன்னர்களைப் பாதித்தனர். இதன் விளைவாகத் தென்னிந்தியாவில் பௌத்தம் மற்றும் சமண மதத்தை வளரவிடாமல் தடுத்தனர் என்பது வரலாறாக உள்ளது. மேலும், இந்து மதத்தின் இரு பிரிவுகளான சைவம் மற்றும் வைணவம் தோன்றக் காரணமாக விளங்கினர்.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார் சோழ நாட்டில் திருமண்டங்குடி என்னும் ஊரில் பிரபவ வருடம், மார்கழி மாதம், கிருஷ்ண சதுர்த்தி, கேட்டை நட்சத்திரத்தில் செவ்வாய்கிழமை அன்று பிறந்தார். இவரின் தந்தை 'வேத விசாரதர்' "குடுமி சோழிய பிராமணர்" வகுப்பைச் சார்ந்தவர். மேலும் இப் பிரிவினர் கடவுள் விஷ்ணுவைப் புகழ்ந்து பாடுவதைத் தொழிலாக வைத்திருப்பதால் இவர்கள் "விப்ரா மக்கள்" என அழைக்கப்படுகிறார்கள். தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார் பிறந்த 12-ஆவது நாளில் "விப்ர நாராயணர்" என்கிற பெயர் வைக்கப்பட்டது.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

சிறு வயதிலிருந்தே, ஸ்ரீ விஷ்ணுவை நோக்கிய பக்தி அவருக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது. அவர் நன்கு ஆளுமையுடன் வளர்ந்தார். மேலும் அவர் வயது முதிர்ந்த நபர்களையும், அவருக்கு இளையவர்களையும் ஒரே மாதிரியாகக் கருதி அவர்களுக்குச் சரியான மரியாதை கொடுப்பவராக இருந்தார் என்று கூறப்படுகிறது.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

தான் எனும் ஆணவத்தைத் தவிர்க்கும் பொருட்டுத் தன்னைச் சிறுமைப்படுத்திக் கொள்வது ஞானிகளுக்கு இயற்கை. மேலும் பரமனுக்கு அடிமை என்பதினும் அவன் தன் உத்தம அடியார்க்கு அடிமை என்பதைப பெரிதாக எண்ணுவது வைணவ மரபு. அதனாலேயே அரங்கனுடைய தொண்டர்களின் அடியாகிய திருவடியின் தூசி எனும் பொருள்பட "தொண்டரடிப்பொடி" என்றும், அரங்கனின் பக்தியில் ஆழ்ந்துபோனவரை ஆழ்வார் என்று அழைப்பதற்கிணங்க தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஆனார்.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

திருமாலை அறியாதர் திருமாலையே அறியாதர்" எனும் வழக்கு இவரின் படைப்புகளுள் ஒன்றான திருமாலையின் உயர்வை செப்புகிறது. இதன் பொருள் யாதெனில் ஆழ்வார் இயற்றிய திருமாலை எனும் நூலை அறிந்திடாதவர் பரமனாகிய திருமாலையே அறிந்திடாதவர்கள் ஆவார் என்பதாம். அல்லது பரமனாகிய திருமாலை அறிய விரும்புவோர் ஆழ்வாரின் திருமாலை எனும் நூலை படித்தால் போதுமென்பதாம்.

திருமாலை

காவலில் புலனை வைத்துக்* கலிதன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து,*

நாவலிட்டு உழி தருகின்றோம்* நமன் தமர் தலைகள் மீதே,*

மூவுலகு உண்டு உமிழ்ந்த* முதல்வ நின் நாமம் கற்ற,*

ஆவலிப் புடைமை கண்டாய்* அரங்கமா நகர் உளானே. 1

திருமாலை

எல்லாவுலகங்களையும் (ப்ரளய காலத்திலே) திருவயிற்றிலே வைத்து (பிரளயம் நீங்கினபிறகு) அவற்றை வெளிப்படுத்திய ஜகத்காரணபூதனே அரங்கமாநகரளானே உனது திருநாமத்தைக் கற்றதனாலுண்டான செருக்கினாலே பஞ்சேந்திரியங்களையும் வெளியில் ஓடாதபடி அடைத்து பாபராசியை வெகுதூரம் உதறித்தள்ளி ஜயகோஷம் செய்து யமபடர்களின் தலைமேல் அடியிட்டுத் திரிகின்றோம்.

திருமாலை

பச்சை மாமலைபோல் மேனி* பவளவாய் கமலச் செங்கண்*

அச்சுதா! அமரர் ஏறே!* ஆயர் தம் கொழுந்தே! என்னும்,*

இச்சுவை தவிர யான்போய்* இந்திர லோகம் ஆளும்,*

அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்* அரங்கமா நகர் உளானே! (2)

திருமாலை

இப்படி திருநாமங் கற்ற ஆழ்வாரை நோக்கிப் பெரியபெருமாள் "ஆழ்வீர்! நம் பேர் சொன்னவர்களுக்கு நாம் கொடுப்பதொரு நாடு உண்டு; அதைத் தருகிறோம் கொள்ளும்." என்ன; இவ்வுலகத்திலிருந்தபடியே திருநாமத்தைச் சொல்லி அதனால் பெறக்கூடிய இனிமைக்கு பரமபதத்திற் போய் அநுபவிக்கின்ற அந்த அனுபவித்தினால் தோன்றும் இனிமையும் ஈடாகாது; அது எனக்கு வேண்டா என்கிறார்.

திருமாலை

வேத நூல் பிராயம் நூறு* மனிசர் தாம் புகுவ ரேலும்,*

பாதியும் உறங்கிப் போகும்* நின்றதில் பதினையாண்டு,*

பேதை பாலகனதாகும்* பிணி பசி மூப்புத் துன்பம், *

ஆதலால் பிறவி வேண்டேன் * அரங்கமா நகர் உளானே.* (3)

திருமாலை

உலகத்தில் மானிடப்பிறவி யென்பது ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரநற்றவங்களாலே பெறக்கூடியது; அதனை வருந்திப்பெற்றாலும், கர்ப்பத்திலேயும், பிறந்தவுடனும் நாலுநாள் கழித்தும் சில மாதங்கள் கழித்தும் சில வருடங்கள் கழித்தும் இறக்கக்கூடியவர்கள் பெரும்பான்மையரேயன்றி, வேதசாஸ்த்ரத்தில் “தாயுர்வை புரு‘” (மனிதன் நூறு பிராயம் வாழ்பவன்) என்று கூறியுள்ளபடி தீர்க்காயுஸ்ஸாக வாழக்கூடியவர் மிகச் சிறுபான்மையரே; விதிவசத்தால் சிலர்நூறு பிராயம் புக்கு வாழப்பெற்றாலும் அவரது வாழ்நாள் கழியும் வகையை ஆராய்ந்தால் ஒரு நொடிப்பொழுதாவது நற்போதாகக் கழிய வழியில்லை. ஸூர்யன் அஸ்தமித்து மீண்டும் உதிக்குமளவும் உறங்குவது

திருமாலை

ஒரு நியமமாக வந்துவிட்டபடியால் அஹோராத்ரமாகிய ஒரு திநத்துக்கு உள்ள அறுபது நாழிகையில் முப்பது நாழிகை உறக்கத்தில் கழிகிற கணக்கில் பாதி ஆயுஸ்ஸாகிய ஐம்பது வருஷம் உறக்கத்தால் கழிந்ததாகிறது; மற்ற பாதிவாழ்நாளில்-தன்னுடைய ஹிதாஹிதம் தாயின் அதீனமாயிருக்கும் சிசுத்வாவஸ்தையாய்ச் சிலகாலமும், எத்தனை தீம்புகள் செய்தாலும் சீறவொண்ணாதபடி செல்வப்பிள்ளை பருவமாய்ச் சிலகாலமும், பிறகு யௌவநம் வந்து புகுந்து விஷயாந்தரங்களிலே மண்டித்திரியும் பருவமாய்ச் சிலகாலமும், இங்ஙனே இந்திரியச் சிறையிலே அகப்பட்டுத் தடுமாறாநிற்க இடிவிழுந்தாற்போலே வந்து

திருமாலை

புகுகிற கிழத்தனமாய்ச் சிலகாலமும் "அத்யுத்கடை; புண்யபாபைரிஹைறவ பலமச்நுதே" (வரம்புகடந்த புண்யபாபங்களின் பலனை இப்பிறவியிலேயே அநுபவிக்கிறான்)என்றபடி - யௌவநத்திற் செய்த எல்லை கடந்த குறும்புகட்குப் பலனாக எய்தும் பிணிகளால் வருந்துவதாய்ச் சிலகாலமும், பசியினால் ஒன்றும் தோன்றாதபடி இடர்ப்படுவதாய்ச் சிலகாலமும், ஒருபக்கத்தில் பிள்ளை செத்தான் என்று கேட்டு அழுவதும், மற்றொரு பக்கத்தில் மனைவி செத்தாள் என்று கேட்டு அழுவதுமாய் இப்படி ஸம்ஸாரத் துன்பங்களில் ஆழ்ந்து செல்லும் நாளாய்ச் சிலகாலமும் கழிவதால் இத்துன்பங்களை அநுபவிப்பதற்கு இன்னும் சிறிது ஆயுஸ் கடன் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டியதாமேயன்றி உள்ள வாழ்நாளில் ஆத்மாவைப்பற்றிச் சிறிதாகிலுஞ்சிந்திக்கப் பொழுது கிடைப்பரிது; ஆதலால் இப்பிறவி எனக்கு வேண்டா என்கிறார்.

திருமாலை

மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று* மூன்று எழுத்துடைய பேரால்,*

கத்திர பந்தும் அன்றே* பராங்கதி கண்டு கொண்டான்,*

இத்தனை அடியரானார்க்கு* இரங்கும் நம் அரங்கனாய*

பித்தனைப் பெற்றும் அந்தோ!* பிறவியுள் பிணங்கு மாறே! (4)

திருமாலை

இப்பாட்டு முதல், பதினான்காம் பாட்டளவும் பகவத் விஷயத்திலே தம்மைப்போல் ஆழங்காற்படாமல் உடலுக்கே கரைந்து நைந்து திரியும் ஸம்ஸாரிகளின் இழவைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தளர்ந்து ஒரு பக்கத்தில் ஆச்சர்யப்பட்டும், ஒரு பக்கத்தில் வருத்தப்பட்டும், மற்றொரு பக்கத்தில் வெறுப்புற்றும் இன்னொரு பக்கத்தில் நிந்தித்துக்கொண்டும் பேசுகிறார். பகவதநுபவத்திலே ஊன்றி உகப்பேயாய்ச் செல்லுமிவர் ஸம்ஸாரிப் பாவிகளைப்பற்றிக் கரைந்து வருந்துவானேன்?

திருமாலை

இப்பாட்டு முதல், பதினான்காம் பாட்டளவும் பகவத் விஷயத்திலே தம்மைப்போல் ஆழங்காற்படாமல் உடலுக்கே கரைந்து நைந்து திரியும் ஸம்ஸாரிகளின் இழவைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தளர்ந்து ஒரு பக்கத்தில் ஆச்சர்யப்பட்டும், ஒரு பக்கத்தில் வருத்தப்பட்டும், மற்றொரு பக்கத்தில் வெறுப்புற்றும் இன்னொரு பக்கத்தில் நிந்தித்துக்கொண்டும் பேசுகிறார். பகவதநுபவத்திலே ஊன்றி உகப்பேயாய்ச் செல்லுமிவர் ஸம்ஸாரிப் பாவிகளைப்பற்றிக் கரைந்து வருந்துவானேன்?

திருமாலை

பெண்டிரால் சுகங்கள் உய்ப்பான்* பெரியதோர் இடும்பை பூண்டு*

உண்டிராக் கிடக்கும் போது* உடலுக்கே கரைந்து நைந்து,*

தண்டுழாய் மாலை மார்பன்* தமர்களாய்ப் பாடி யாடி,*

தொண்டு பூண்டமுதம் உண்ணாத்* தொழும்பர் சோறு உகக்குமாறே! (5)

திருமாலை

பெண்களோடு அணைந்து சுகத்தை அநுபவிக்க விரும்பதல் தீயோடு அணைந்து விடாய்தீர நினைப்பதையம், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே ஒதுங்கி சுகம் பெற நினைப்பதைய மொக்குமென்பார்- பெண்டிரால் சுகங்களுய்ப்பான் பெரியதோரிடும்பைபண்டு என்கிறார். ஐயோ துக்கத்திற்கு ஸாதமானவற்றையே சுகத்திற்கு ஸாதனமாக நினைப்பதே இப்படியுமொரு மயக்கமுண்டோ பிழைக்கவேணுமென்று நினைப்பாரும் விஷத்தையுண்ப?

திருமாலை

மறம்சுவர் மதிளெடுத்து* மறுமைக்கே வெறுமை பூண்டு,*

புறம்சுவர் ஓட்டை மாடம்* புரளும்போது அறிய மாட்டீர்,*

அறம் சுவராகி நின்ற* அரங்கனார்க்கு ஆட்செய்யாதே,*

புறம்சுவர் கோலம் செய்து* புள் கவ்வக் கிடக்கின்றீரே! (6)

திருமாலை

விஷயங்கள் அற்பமென்றும் அஸ்திரமென்றும் கீழ்க்கூறிய ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் “விஷயங்களுக்கு அல்பாஸ்திரத்வம் முதலிய பலதோஷங்களுள்ளனவாயினும் அவற்றை நாங்கள் விடவேணுமென்ற நியதியில்லை; ஒரு விஷயத்தில் பூர்ணமான அனுபவத்தைப் பெறாதொழிவோமாயினும் விஷயங்கள் பல உளவாகையால் ஒன்றில் இல்லாத நன்மையை வேறொன்றிலே கூட்டிக்கொண்டு அனுபவிக்கிறோம் போம்” என்று சொல்ல, “அப்படியேயானாலும் அந்த விஷயங்களை அநுபவிக்ககக்கூடிய வஸ்து ஸ்திரமாயிருக்கவேணுமே அவ்விஷயங்களைப்போலவே போக்தாவும் அஸ்திரன்கிடீர்” என்கிறார் இப்பாட்டால்.

திருமாலை

புலையறம் ஆகிநின்ற* புத்தொடு சமண மெல்லாம்,*

கலையறக் கற்ற மாந்தர்* காண்பரோ கேட்பரோதாம்,*

தலை அறுப்புண்டும் சாவேன்* சத்தியம் காண்மின் ஐயா,*

சிலையினால் இலங்கை செற்ற* தேவனே தேவன் ஆவான். (8)

திருமாலை

‘தொண்டுபூண்டமுதமுண்ணாத்தொழும்பர்’ என்றும், “புள் கவ்வக்கிடக்கின்றீரே” என்றும் எங்களை இகழ்ந்துரைப்பதிற் பயனென்? ஸம்ஸாரத்தின் இயல்பு இப்படி யிராநின்றது; அன்றியும் “தொண்டுபூண்டு அமுதமுண்போமென்று பார்த்தாலும் எந்தத் தேவனை வணங்கி வழிபடுவதுதென்று தெரியவில்லை; நாங்கள் பரதேவதா நிச்சயம் பண்ண மாட்டாமையாலே ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்கிறோம்; எங்கள் மீது குற்றமென்?” என்று சில ஸம்ஸாரிகள் கூற, அவர்களைத் தெளிவிக்க விரும்பிய ஆழ்வார், தேவதா நிஷ்கர்ஷம் பண்ணித்தருகிறார். புத்தொடு - புத்தமென்ற வடசொல் புத்து எனத் திரிந்தது. சமணம் -க்ஷபணகருடைய மதம். கலையறக்கற்ற மாந்தராவார் -கூரத்தாழ்வான் போல்வார் . “ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸங்களில் நிலைநின்றவர்களாய் வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள்; அவர்களாகிறார்- கூரத்தாழ்வான் போல்வாரிறே”! என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

திருமாலை

வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர்* விதியில் சாக்கியர்கள்,* நின்பால்-

பொறுப்பரியனகள் பேசில்* போவதே நோயதாகி*

குறிப்பெனக் கடையும் ஆகில்* கூடுமேல் தலையை* ஆங்கே,-

அறுப்பதே கருமம் கண்டாய்* அரங்கமா நகருளானே! (9)

திருமாலை

வெறுப்போடு-ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டன்றியே நிஷ்காரணமாக எம்பெருமானுடைய பெருமை என்றால் சிவீலென்று திரஸ்கரிக்கையாகிற வெறுப்போடுகூடிய புறச்சமயிகள், ஸாத்விகர் காது கொடுத்துத் கேட்கப்பெறாத உன் விஷயமான தூஷணங்களைப் பேசும்போது அப்பேச்சுக்கள் ஒரு ஸாத்விகன் காதில் விழுந்தால், அவன்றான் மெய்யே ஸாத்விகனாகில் அந்த க்ஷணத்திலேயெ தன்னடையே உயிர் துறக்க வேணும் என்கிறார்-முன்னிரண்டடிகளால். உயிர்துறப்பதறகு நோய் முதலிய சில வியாஜங்கள் நேரவேண்டுமே என்று சிலர் நினைக்கக்கூடுமென்றெண்ணி “போவதே நோயதாகி” என்கிறார். பகவந்நிந்தையைக் கேட்பதற்கு மேற்பட்ட நோய்கூட உலகத்திலுண்டோ? என்பது கருத்து.

திருமாலை

மற்றுமோர் தெய்வம் உண்டே* மதியிலா மானி டங்காள்,*

உற்றபோது அன்றி நீங்கள்* ஒருவன் என்று உணர மாட்டீர் ,

அற்றம்மேல் ஒன்று அறியீர் * அவனல்லால் தெய்வ மில்லை,*

கற்றினம் மேய்த்த எந்தை* கழலிணை பணிமின் நீரே. (10)

திருமாலை

பல தேவரையும் பற்றிக் கூறுகிற வேதத்தின் உட்பொருளை நுட்பமாக ஆராய்ந்து அறியுந் திறமையில்லாமையால் நீங்கள் தேவதாந்தரங்களைப் பற்றுகின்றீர்கள்; ‘ஒரு குறையும் வாராமல் உன்னைப் பாதுகாக்கிறேன்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி பாணாஸுரனது வாசலிலே பரிவாரத்தோடு பாதுகாவாலாயிருந்த சிவன் அந்த வாணாசுரனை எதிர்த்துவந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோடு போர் செய்யமாட்டாமல் தோற்று ஓடினபோது அந்தச் சிவனுடைய வலியின்மையை அந்த வாணன் கண்டறிந்ததுபோல,

திருமாலை

நீங்களும் ஸரணமாகப் பற்றியிருக்கிற தேவதாந்தரங்களுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேர்ந்தால்தான் அத்தெய்வங்களின் பலஹீநத்வத்தைக் கண்டறிவீர்கள்; நீங்கள் இப்படி பரமாத்மாவைத் தவிர்த்து இதர தேவதைகளைப் பற்றுவதற்குக் காரணம் நுமக்குப் பகுத்தறிவு இல்லாமையே. உண்மையில் ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்வையே சரணமாகப் பற்றுங்களென்று உபதேசிக்கின்றனரென்க.

நிறைவுரை